

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

50. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

16. PROSINCE 2007

Z obsahu:

Svatý Efrém Syrský

Katecheze

Benedikta XVI.

při generální audienci

28. listopadu 2007

- strana 2 -

**Temnoty a světlo
roku 1917**

Ještě než skončí letošní rok, nebude na škodu připomenout si některé události před 90 lety

- strana 4 -

**Když začalo nejhorší
pronásledování**

Dlouho před Osvětlení byly ruské gulagy

- strana 5 -

**Papežové a svobodné
zednářství**

- strana 7 -

Zatvrzelost ve zlém

V čem spočívá nekajičnost v hodině smrti?

- strana 8 -

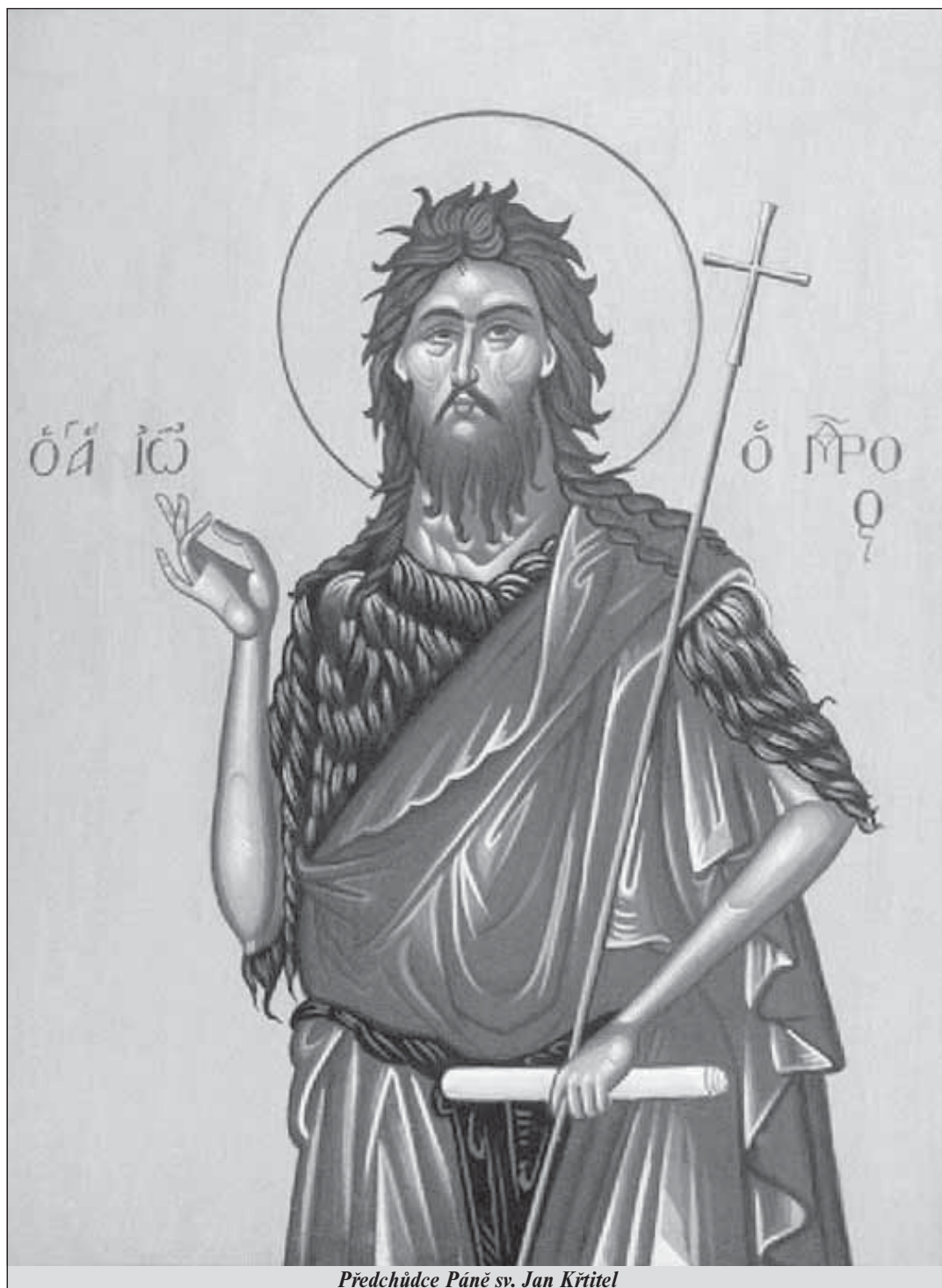
O pravého ducha koncilu

Arcibiskup Albert Malcolm Ranjith, sekretář Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, v rozhovoru pro Fidesdienst

- strana 10 -

Kámen úrazu

- strana 13 -

Předchůdce Páně sv. Jan Křtitel

Podle dnes všeobecně rozšířeného názoru je křesťanství evropské náboženství, které exportovalo kulturu tohoto kontinentu do jiných zemí. Ale skutečnost je mnohem složitější, protože kořen křesťanského náboženství se nachází ve Starém zákoně, a tedy v Jeruzalémě a v semitském světě. Křesťanství se stále živí z tohoto kořene Starého zákona. Také jeho expanze v prvních stolecích směřovala jednak na západ do řecko-latinského světa, kde pak inspirovalo evropskou kulturu, jednak na východ až k Persii a Indii a křesťanství tak přispělo ke vzniku specifické kultury, která má v semitských jazycích svou vlastní identitu. Abychom ukázali tuto mnohost kulturních forem v jediné víře křesťanských počátků, mluvil jsem v katechezi minulou středu o jednom představiteli tohoto jiného křesťanství – Afrahatovi, který je pro nás takřka neznámý. Ve stejné linii bych chtěl dnes mluvit o svatém Efrému Syrském, který se narodil v Nisibi v roce 306 v křesťanské rodině. Byl to nejvýznamnější představitel křesťanství v syrské řeči a dokázal spojit jedinečným způsobem povolání teologa a básníka. Formoval se a vyrůstal po boku Jakuba, biskupa v Nisibi (303–338), a společně s ním založil ve svém městě teologickou školu. Byl vysvěcen na jáhna a žil intenzivně život místního křesťanského společenství až do roku 363, kdy Nisibi padlo do rukou Peršanů. Efrém emigroval do Edessy, kde pokračoval ve své kazatelské činnosti. Zemřel v tomto městě v roce 373 jako oběť nákazy při ošetřování nemocných postižených morem. Není jisté, zda byl mnichem, ale každopádně zůstal jáhnem po celý svůj život a zamíloval si panictví a chudobu. Tak se projevuje ve specifice kulturního projevu společný základ křesťanské identity.

Teolog a básník

Svatý Efrém nám zanechal velké teologické dědictví. Jeho

Svatý Efrém Syrský

významnou tvorbu je možno sdružit do čtyř kategorií: díla psaná v běžné próze (jeho díla polemičká i biblické komentáře), poetická díla v próze, homilie ve verších a konečně hymny, největší Efrémovo dílo. Je autorem bohatým a zajímavým z mnoha hledisek, ale hlavně z teologického profilu. Zvláštností jeho díla je, že se v něm setkaly teologie a poezie. Chceme-li vychutnat jeho nauku, musíme mít na paměti od začátku skutečnost, že tvoří teologii v básnické formě. Poezie mu dovoluje prohlubovat teologickou reflexi pomocí paradoxů a obrazů, jeho teologie se

současně stává liturgií, stává se hudbou, byl totiž velkým skladatelem, hudebníkem. Teologie, úvahy o víře, poezie, zpěv, Boží chvála jdou pospolu. A právě v tomto liturgickém charakteru se Efrémova teologie jeví v záři božské pravdy. Ve svém hledání jde cestou paradoxu a symbolu. Velice si libuje v protikladných obrazech, které mu slouží k zdůraznění Božího tajemství.

Hymnus o narození

Nemohu jich nyní představit mnoho, také proto, že poezie se obtížně překládá, ale abych vy-

tvoril alespoň představu o jeho poetické teologii, chtěl bych přednést část ze dvou hymnů. Především vzhledem k blížícímu se adventu vám předkládám některé skvostné obrazy z hymnů o Kristově narození. Efrém vyslovuje svůj úžas nad Pannou v geniálním tónu:

„Přišel k ní Pán, aby se stal sluhou. / Přišlo k ní Slovo, aby mlčelo v lůně. / Přišel do ní blesk, aby nedělal žádný hřmot. / Vstoupil do ní pastýř, a hle, zrozený Beránek tiše pláče. / Neboť Mariino lůno zaměnilo role: / ten, který stvořil všechny věci, si je přisvojil, ale jako chudý. / Přišel k ní Nejvyšší, ale vstoupil tam pokorně. / Přišla k ní záře, ale oděná do pokorných plének. / Ten, který štědře rozdává všechny věci, poznal hlad. / Ten, který všechny napájí, zakusil žízeň. / Vyšel z ní nahý a svlečený, on, který odívá krásou všechny věci“ (Hymnus „De nativitate“ 11,6–8).

Ráj a Eucharistie

K vyjádření Kristova tajemství používá Efrém velkou různost témat, výrazů, obrazů. V jednom svém hymnu spojuje působivým způsobem Adama (v ráji) s Kristem (v Eucharistii):

„Byl uzavřen cherubovým mečem, který uzavřel cestu ke stromu života. / Ale pro národy Pán tohoto stromu dal sám sebe jako pokrm za oběť (eucharistickou). /

Stromy v ráji byly dány za pokrm prvnímu Adamovi. / Pro nás zahradník zosobněné Zahrady se stal pokrmem pro naše duše. /

Neboť my všichni jsme vyšli z ráje spolu s Adamem, který ho nechal za sebou. / Nyní, když byl meč sňat dolů (na křiži) kopím, můžeme se tam vrátit“ (Hymnus 49,99–11).

Když mluví o Eucharistii, používá Efrém dva obrazy: řežavé
Pokračování na str. 9

Editorial

Je to vlastně něco neuvěřitelného. K výčtu nesmírných dobrodiní, která jsou znamením Božího příchodu na zem, musí Pán připojit také varování: „Blahoslavení, kterým nebudu kamenem úrazu.“ Tentýž Ježíš Kristus, Bůh, skrze něhož všechno je stvořeno, od něhož pochází všechno dobré a který sestupuje mezi lidi, aby všem a všude dobře činil a zachránil je od věčné záhuby, se může stát pro někoho také úplným opakem. Připomíná nám to vlastně onen Simeonův paradox o Dítěti určeném k pádu i ku povstání mnohých a o znamení, kterému budou odporovat. Ve skutečnosti největším paradoxem je skutečnost, že bude tak mnoho těch, kteří svého jediného Prostředníka a jediného Zachránce prostě odmítnou, protože pro jejich kritický postoj bude představovat pohoršení. Podle Písma svatého se tak pro ně spása mění na „kamen úrazu“. V tomto smyslu mluvil o Pánu již prorok Izaiáš: pro jedno bude svatyní, pro druhé kamenem úrazu a skálou, o kterou budou klopýtat, padnou a roztráští se. Žalmista a s ním i sva-

tý Petr mluví o kvádru, který stavitelé odhodili a o který se pak klopýtá. Ježíš sám k tomu dodává: „Kdo na ten kámen padne, ten se natluče, na koho padne, toho rozrazí.“ Není to tedy věc Ježíšovy svévole, není to nějaká jeho záliba měnit se ve svůj opak. Zda bude pro někoho cestou záhuby, nebo záhuby, nerozhoduje Boží Syn, ale vlastní volba jednoho každého z nás, zda přijme v Kristu jediného zachránce, mimo kterého není spásy. Ježíš tedy nepředstavuje pro člověka jednu z možných cest, ale neúprosnou alternativu: buď všechno, nebo nic.

Tato úplná a nevyhnutelná závislost na Bohu Stvořiteli a Dárci všeho dobra nepředstavuje pro nás nějaké ponížení nebo degradaci; je to ontologická skutečnost a nezbytnost spojená s naším původem a charakterem našeho bytí. Jsme stvořeni, a to k nejvyšší blaženosti, jejíž podstata spočívá právě v poznání a vděčném přijímání skutečnosti, jak nesmírně obdaroval Stvořitel svého tvora, který je ve skutečnosti sám o sobě ničím. -š-

Máme čekat jiného?

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Chudým se zvěstuje evangelium.

Evangelista tě spolu s Janovými učedníky odvádí na návštěvu svatého vězně. Prorok Jan Křtitel se stal nepříjemným těm, kteří mají moc. Mříže žaláře mají zavřít i jeho ústa, aby neprovokoval jejich svědomí. Takový je často osud těch, které si Bůh zvolil za své posly. Hledej u Jana Křtitele poučení, jak máš přijímat Boží vůli. Vladař mu zabránil pokračovat v apoštolátu, který se tak slibně rozvíjel. Ale Zachariášův syn nereptá. Nikdy nemyslel na sebe. Jeho úkolem bylo připravit příchod Mesiáše. Udělal, co mu Bůh uložil. Nepotřebuje již nic jiného než jistotu, že Mesiáš skutečně přišel. To, o čem se doslechl, ho naplňuje velkou nadějí. Potvrdí-li se jeho tušení, pak je zcela na místě, aby odešel a udělal Mesiášů místo. Ví totiž, že se musí zmenšovat, aby On mohl růst. ⁽¹⁾

Vydej se s družinou Janových učedníků na cestu. Jdou vyhledat Ježíše. Jejich otázka je důležitá i pro tebe: *Pane, jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?* Připomeň si z prvního čtení, co má charakterizovat Mesiáše, kterého Izrael očekává: *Tehdy se otevrou oči slepých, odeknou se uši hluchých, chromý poskočí jako jelen a zaplesá jazyk němého. Zaraduje se vyprahlá pustina, zajásá a rozkvetou poušť...*

Janovi poslové přednesli Pánu svůj dotaz a s napětím očekávají Ježíšovu odpověď. Všimni si a dobře zapamatuj, čím prokazuje Ježíš svou totožnost: *Slepi vidí, chromí chodí, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje radostná zvěst, radosti i a blaženosti se dostává každému, komu nejsem kamenem úrazu.* Ježíš vůbec nemusí mluvit o sobě, stačí, když poukáže na zjevné plody Božího příchodu mezi lidi. Stačí se dobře rozhlédnout kolem sebe, abychom se ujistili, že Mesiáš přišel.

Janovi vyslanci ihned pochopili, že se jim nemohlo dostat přesvědčivějšího důkazu o Mesiášově příchodu. Bůh nepotřebuje jiných důkazů ani reklamy. Dostatečným důkazem o jeho přítomnosti jsou zřejmé výsledky působení Mesiáše, který *chodí a dobře činí: zjedná právo utlačeným, dává chléb lačným, vysvobozuje vězně, napřimuje sklíčené, chrání cizince, podporuje sirotka a vdovu...* ⁽²⁾ Kdo chce s ním spolupracovat, kdo chce vystupovat jeho jménem, nemá jiný způsob. Kdyby se na to přestalo dbát, mohlo by se stát, že lidé budou če-

kat jiného Mesiáše. Zamysli se proto nad sebou. Umiš tak zapomínat na sebe a konat nezištně dobro, abys byl věrohodným svědkem Spasitelovy přítomnosti? Nebo ti připadá Ježíšův příklad již zastaralý, překonaný, spíše jako *kámen úrazu*? Nebojiš se, že vymyšlet si jiný způsob a vzor znamená hledat jiného Mesiáše?

Janovi učedníci odešli, ale z pohledu, jakým je Ježíš provází, můžeš poznat, jak miluje svého příbuzného a předchůdce. To, že ho lidská zloba uvěznila a chystá jeho smrt, nezmenšuje, ale umocňuje jeho vnitřní velikost, před kterou se sklání sám Pán. Připomeň si své setkání s Janem u Jordánu. Co tě tam přilákalo? Co tě na Janovi uchvátilo? Jak daleko měl tento strohý, do hrubé srsti oděný podivín k image dnešních „stoprocentních mužů“! Ale na rozdíl od nich, kteří jsou v *drahých šatech*, stojí tento poslední prorok pevně jako dub. Jeho rozhodujícím rysem je, že se odezdal se vším všudy bezvýhradně Bohu. Proto to, cos u Jordánu viděl a slyšel, byla samotná Boží síla, které nic lidského, nic lidsky maličerného či ješitného nestálo v cestě. Ani tvoje úspěšnost nezávisí na tom, jak se snažíš prosadit a ukázat, ale jak uděláš v sobě beze všech výhrad místo Bohu a jeho působení.

Jan je poslední z dlouhé řady proroků, kteří ohlašovali příchod Páně, a je z nich jediný, kdo viděl Mesiáše nejen prorockým zrakem, ale na vlastní oči. Sám Bůh a člověk přijal z jeho rukou křest pokání. Uznej, že se opravdu nikdo větší nemohl narodit z ženy. Ale Ježíš tě překvapivě ujišťuje, že i ten nejmenší v Božím království je větší než on. Jak si to vysvětlit? To nikterak nesnižuje Janovu velikost. Máš z toho pochopit, jak nesmírné jsou milosti a dary, které Ježíš svou novozákonní obětí připraví pro ty, kteří ho milují. Jejich velikost bude v tom, že jim Ježíš dá sám sebe. Udělá to, protože si umínil, že je učiní svým obrazem. Oni ho zvěstují především svým vlastním životem, takže tam, kam přijdou i ti nejmenší, *zaraduje se vyprahlá pustina, zajásá a rozkvetou poušť, zaplesá a bude obdařena nádherou, lidé uvidí slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha.* Pros Ježíše, aby ti pomohl domyslet a přijmout tu nedozírnou odpovědnost z velikosti, jakou tě obdaruává. I za tebou se točí zrak těch, kteří čekají Mesiáše. Ptají se: *jsi jeho obraz a podoba, nebo máme čekat jiného? Jaké to bude svědectví, až budou vyprávět, co u tebe viděli?*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Jan 3,29;

⁽²⁾ Ž 146

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 35,1-6a.10

Zaraduje se vyprahlá step, zajásá a vykvetou poušť. Jak narcis bujně vykvetou, zajásá, zaplesá, zavýská. Bude obdařena nádherou Libanonu, krásou Karmelu a Šáronu. Můj národ uvidí slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha. Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným řekněte: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“ Tehdy se otevrou oči slepých, odeknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého. Vráť se ti, které vykoupil Hospodin, s jásotem přijdou na Sión, věčné veselí bude jim věnčit hlavy, dojdou radosti a veselí, prchne starost a vzdychání.

2. čtení - Jak 5,7-10

Bratři, vydržte všechno trpělivě až do té doby, kdy přijde Pán. Podívejte se na rolníka, jak čeká na drahocennou úrodu! Čeká na ni trpělivě, až přijde podzimní a jarní dešť. Vydržte i vy trpělivě a posilněte své srdce, neboť příchod Páně je blízko. Nestýskejte si, bratři, jeden na druhého, abyste nebyli souzeni. Hle, soudce už stojí přede dveřmi! Vezměte si, bratři, za vzor v utrpení a trpělivosti proroky, kteří mluvili jménem Páně.

Evangelium - Mt 11,2-11

Jan (Křtitel) slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ Ježíš jim odpověděl: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: slepi vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nepohorší nade mnou.“ Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos, zmítaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou přece v královských palácích. Proč jste tedy vyšli? Vidět proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: „Já posílám svého posla před tvou tvář, aby připravil cestu před tebou.“ Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on.“

Papežův dopis

16. dubna 1917 vyhlásily USA válku Německu. Stalo se tak také v důsledku německých ponorkových útoků na obchodní cesty v Atlantiku. Mezitím dosáhly německé oddíly vítězství nad ruskými vojsky u Stokoda. Tehdy se Benedikt XV. (Giacomo Della Chiesa [1854–1922], zvolený papežem 3. září 1914) tváří v tvář celosvětové válce rozhodl vyzvat všechny katolíky, aby se spojili v křížovém tažení modliteb a vyprošovali od Pána dar míru na přímluvu Panny Marie. Učinil tak v dopise, který adresoval kardinálovi Pietru Gasparimu, státnímu sekretáři.

Zasvěcení rodin

Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu

Benedikt XV. píše: „Pane kardinále, 27. dubna 1915 jsme rozšířili na všechny ty, kteří zasvětili své domovy Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, časné odpustky v trvání dvou let, které udělil náš předchůdce blahé paměti Pius X. rodinám v Chile. Osvěcovala nás tedy živá a jasná důvěra, že božský Vykupitel, povoláný,

Památník obětem první světové války

aby vládl v rodinném prostředí, rozlije tam nekonečné poklady mírnosti a pokory svého milovaného Srdce a připraví všechny duše na přijetí otcovské výzvy k míru, který jsme navrhovali jeho slavným Jménem všem válčícím národům v prvním výročí propuknutí této strašné války. Zápalem, s jakým křesťanské rodiny a také mnozí vojáci

různých armád vzdali onen den Ježíši hold láskyplné poddanosti, která je tak milá jeho Božskému Srdci, vzrostla naše naděje a podnítila nás, abychom pronесли ještě hlasitěji otcovskou výzvu k míru.

Ukázali jsme národům jedinou cestu, jak se ctí a k všeobecnému dobru urovnat různice a jednat o základech, na kterých je možno budovat trvalý řád států, zapřísáhli jsme je ve jménu Boha a lidstva, aby zanechaly vzájemného vraždění a dospěly ke spravedlivé a vyrovnané shodě.“

„Náš hlas zůstal oslyšen...“

Benedikt XV. pokračuje: „Ale náš zanícený hlas, který vyzýval k ukončení nesmírného konfliktu, sebevraždy Evropy, zůstal nevyšlyšen! Zdá se, jako by se ještě více rozšířila temná záplava nenávisti mezi válčícími národy, a válka do své strašné vichřice

strhla další národy a rozmnožila zkázu a strádání.

A přece Naše důvěra se nezmenšila. Vy to víte, pane kardinále, který jste prožil a prožíváte s Námi úzkostné očekávání vytoženého míru. V Naši nevyšlovné trýzni a mezi hořkými slzami nad válčícími národy v této strašné bouři jsme si oblíbili vyčkávat onen vytožený den, kdy

Temnoty a světlo roku 1917

Ještě než skončí letošní rok, nebude na škodu připomenout si některé události před 90 lety. Bylo to za pontifikátu Benedikta XV.

Benedikt XV.

všichni lidé, děti jednoho Nebeského Otce, se vrátí k tomu, že se budou považovat za bratry. Utrpení národů, které se stalo takřka nesnesitelné, učinilo touhu po míru ještě naléhavější a všeobecnější. Kéž božský Vykupitel v nesmírné dobrotě svého Srdce způsobí, aby také v duších vládců převládla doporučení mírnosti a aby s vědomím vlastní odpovědnosti před Bohem a před lidmi nekladli už odpor hlasům národů volajících po míru!“

Zasvěcení Panně Marii

Dopis Benedikta XV. se pak obrací k tématu zasvěcení Panně Marii: „K tomu cíli nechť stoupá k Ježíši zvláště v měsíci zasvěcenému jeho Nejsvětějšímu Srdci ještě častěji pokorná, důvěryplná modlitba ubohé lidské rodiny a ať vyprošuje skončení strašné pohromy. Ať se každý co nejčastěji očišťuje ve svátostné zpovědi a ať – spojen s milovaným Srdcem Ježíšovým ve svatém přijímání – bez ustání a naléhavě předkládá své prosby. A protože všechny milosti, které Původce všeho dobrého poskytuje nám, ubohým potomkům Adamovým podle úradku Boží Prozřetelnosti procházejí rukama Nejsvětější Panny, chceme, aby v této strašné chvíli více než kdykoliv jindy

se vznášela naléhavá prosba jejich ztrápených dětí. Ukládáme tedy Vám, pane kardinále, úkol uvědomit biskupy celého světa o Naší touze, aby se utíkali k Ježíšovu Srdci, aby se k němu utíkali skrze Marii.

Za tím účelem nařizujeme, aby počínaje prvním dnem následujícího měsíce června byla do litanie Loretánské zařazena invokace – *Královno míru, oroduj za nás.*

Ať tedy k Marii, která je Matkou milosrdenství a všemohoucí v milosti, ze všech koutů světa a ze všech chrámů vznešených i nejmenších kaplí, z bohatých paláců i z nejchudších chýší, kdekoli bydlí jedna věrná duše, z krví potřísněných polí i moří stoupá zbožná a vroucí modlitba a předkládá jí úzkostlivé volání matek a manželek, nárek nevinných dětí, vzdechy všech šlechetných srdcí: kéž přiměje její dobrotivou starostlivost, aby získala pro znetvořený svět vytožený mír a zanechala tak budoucím pokolením příklad své účinné přímluvy a velkého nám prokazaného dobrodiní.

S touto důvěrou v srdci vyprošujeme všem národům, které všechny objímáme se stejnou láskou, ty nejvzácnější milosti a udělujeme Vám, pane kardinále, a všem Naším synům apoštolské požehnání.

Ve Vatikáně 5. května 1917
Benedikt PP. XV.

Události války a míru

12. května 1917 se rozpoutala desátá bitva u Isonzy. Trvala až do 28. května. Byly to hodiny krve. Ale 13. květen zůstane vždy zapsán také jako den světla. V portugalském Cova da Iria blízko obce Fatima se zjevila Panna Maria třem dětem, kterým se předtím v říjnu 1916 zjevil třikrát anděl. Maria 13. červ-

Isonza v květnu 1917

na slíbila konec války, ale stano-
vila podmínku: pokud hříšníci
nepřestanou urážet Pána, začne
ještě horší válka.

Ti, kteří se vysmívají udá-
lostem ve Fatimě, zapominají
na jednu skutečnost, že to ne-
byla Církev, kdo první mluvil
o mariánských zjeveních ve Fa-
timě, ale sekulární tisk „O Sécu-
lo“ 15. října 1917.

Volontárie Dona Bosca

K modlitbám a obětem fa-
timských dětí se připojila i da-
lí dobrá srdce. Stojí za zmínku,
že právě 20. května 1917 v Turí-
ně zahájily tři zbožné ženy „ml-
člivou revoluci“. Byly to Maria
Verzotti, prodavačka v řeznictví,
Francesca Riccardi, úřednice,
a Luigina Capranera, pokladní
v knihkupectví, a ty pod vedením
salesiána bl. Filipa Rinaldiho
(1856–1931), třetího nástupce
Dona Bosca, založily sekulární

institut Panny Marie Pomocni-
ce. To byl počátek institutu vo-
lontárií Dona Bosca.

Jasná nauka

Když propukla 2. světová vál-
ka (německou invazí do Polska
1. září 1939), mnozí se shodo-
vali v tom, že tato tragédie nabu-
de daleko větších rozměrů než
válka předcházející. A mnozí si
vzpomněli na slova Panny Marie
v Portugalsku. Není obtížné kon-
statovat, že modlitby Církve ve-
dené Benediktem XV. byly vysly-
šeny (první světová válka skon-
čila v následujícím roce), ale že
se také naplnilo varování Panny
Marie pro případ, že Pán bude
dále urážen mnoha hříchy.

V hodinách temnoty a i v ná-
sledujících obdobích poválečné
rekonstrukce došlo k jasnému
konstatování: mariánská zjeve-
ní nejsou místní, povrchní a do-
časné události a pouhé lidské
útěchy, ale je to především me-
mento, které vede k přesnému
poznání Božího slova: je to slo-
vo prostoupené láskou, respek-
tující lidskou svobodu, ale také
strašně jasné ve své nauce.

Z *Maria Ausiliatrice* 10/2007
přežil -lš-

Boje a padlí vojáci u Isonzy v květnu roku 1917

Když začalo nejhorší pronásledování

*Dlouho před Osvětlení byly ruské gulagy. To, co zahájila říjnová
revoluce, bylo nejhorší pronásledování v dějinách Církve.*

Před 90 lety se stala
skutečností idea, kte-
rá představuje největ-
ší zločin v lidských dějinách:
komunismus. Kolem 100 milio-
nů lidských obětí si vyžádalo to,
co začalo tzv. říjnovou revolucí.

Masové deportace na Sibir

Bez události v roce 1917 by neby-
lo dvou největších zločinů v po-
sledním století: nacistické dikta-
tury s vyvražděním milionů Židů
a vůbec nejkrutější válkou – dru-
hou světovou válkou. A přesto se
v médiích o tom mluví jen zdr-
ženlivě a v církvích se toto da-
tum nijak nepřipomíná.

V Moskvě však 7. listopadu
2007 k 90. výročí VŘSR pocho-
dovaly Moskvou tisíce komu-
nistů. Nesli obrovské portréty
Marxe, Engelse, Lenina a Sta-
lina. V Pravdě byla říjnová re-
voluce vychvalována impozant-
ními slovy.

Současně následovaly ty-
to scény: dvanáct hodin četli
v Moskvě muži a ženy jména
obětí teroristického režimu. Sta-
čili z časových důvodů připome-
nout „jen“ 40 000 jmen.

R. 1917:

Co se doopravdy stalo

Takřka se zapomnělo na to,
že komunistická revoluce nesvrh-
la žádnou diktaturu, ale tzv. pro-
vizorní, ale demokratickou vlá-
du více stran, která měla širokou
podporu národa. Protože se však
komunistům nepodařilo legálně
vstoupit do této vlády, pomohla

jim jen síla zbraní. Byla to nej-
svobodnější vláda mezi všemi
válčícími stranami, která vznikla
po buržoazní revoluci v úno-
ru 1917 (spolu se svržením mo-
narchie). Takřka všechno oby-
vatelstvo chápalo její svržení
za kontrarevoluci. V listopadu
1917 začalo nejdříve pod Leni-
nem a pak pod Stalinem pan-
ství teroru.

Největší teror

Po první vlně vraždění před
devadesáti lety následovalo
o dvacet let později další vraž-
dění nazvané „Velký teror“. Jen
v Moskvě bylo zastřeleno 40 000
lidí, nejméně 700 000 v dalších
městech. Někteří pamětníci ješ-
tě žijí. Již před systematickým
vyhlazováním Židů v Německu
počínaje rokem 1942 existovalo
v Sovětském svazu systematické
ničení vlastního obyvatelstva, při
kterém se „vraždilo podle kvót,
které byly pro jednotlivé oblasti
určeny v Moskvě“ (FAZ 31. říj-

Proklamovaný „spravedlivý světový
řád“ provázely hromady mrtvol

na). A „na rozdíl od jiných fo-
rem teroru nespokojovaly se sta-
linské čistky s pouhou likvidací.
To bylo málo“ (Die Welt 1. 11.).
Nevinně zatčený musel o od-
souzení a popravu prosit. Sám
Bucharin, Leninův přítel, který
(jen proto, že se politicky po-
někud odchytil) prohlásil – jak
bylo žádoucí – před svou po-
pravou, že miluje Stalina „z ce-
lého srdce“.

Zabito více než 1000 farářů

Obětmi třídní nenávisti nebyli jen šlechtici, buržoazie a bohatí, nýbrž byli to především křesťané. Na popravčím dvoře KGB v Butovu u Moskvy bylo popraveno více než 1000 farářů. Mnoho kostelů bylo zničeno. Jejich počet poklesl v SSSR o 86 % z 51 413 na 7000. Kdysi kvetoucí evangelicko-luterská církev v Rusku byla připravena o všechny své duchovní. 200 pastorů bylo popraveno, v r. 1937 byl popraven poslední pastor a r. 1938 byl zavřen poslední protestantský kostel. O utrpení pravoslavné církve byla zveřejněna statistika v roce 2003. Podle ní bylo zastřeleno 96 000 duchovních, jáhnů a mnichů.

Kdo nebyl hned mrtev

To, co začala VŘSR, bylo nejhorší pronásledování v církevních dějinách. Podle oficiálních údajů bylo v pracovních táborech umučeno 20 milionů občanů. Další 15 milionů přišlo o život při zavlečení. Jediný komunistický vládce, který se z celého východního bloku mohl zachránit, prezident Tito, řekl v roce 1962: „U Stalina byl možný každý zločin, protože nebylo jediného, kterého by se nebyl dopustil. ... připadla mu ta ‚sláva‘, že je největším zločincem dějin vůbec.“ Během jeho diktatury přišlo o život čtyřikrát více sovětských občanů (včetně četných Židů) než za druhé světové války, která si vyžádala v zemi 7 milionů obětí.

Zatím žádné historické zpracování

Přes nepředstavitelné zločiny neexistuje ani 16 let po skončení komunismu v Rusku žádné skutečné zpracování minulosti. Váhavé pokusy jsou sabotovány. Tak byla v Rusku zakázána učebnice, ve které se mluvilo také o stinných stránkách minulosti v SSSR. Dodnes neexistuje žádné vzpomínkové centrum na oběti teroru. Prezident Pu-

tin navštívil sice nyní čtená msta masových poprav v Rusku – např. v Butovu – a řekl tam také, že 20 000 zastřelených bylo obětováno nesmyslným idejím, zdůraznil však také, že takové tragédie se ve světových dějinách stále opakují. Organizace pro lidská práva kritizovala jeho řeč jako řečnické cvičení, jestliže nevidí největší politickou katastrofu nikoliv v teroristické vládě Lenina a Stalina, ale v zániku SSSR.

Před Osvětími byly gulagy

Není to žádné snižování německé viny, jestliže historikové poukazují na to, že revoluce v roce 1917 připravovala půdu pro

druhou světovou válku. Hitler mohl najít viru pro svá tvrzení v Německu jen proto, že jeho převzetí moci mělo zabránit vítězství komunismu v Německu. Před strašnou Osvětími byly již stejně strašné ruské gulagy.

Role Židů

Stále znovu se mluví o velké roli Židů při prosazování komunismu. K tomu poznamenává evangelický historik Gerhard Stricker (Curych): „Je nesporné, že Rusové s židovskými kořeny významně spolupracovali v raných fázích výstavby komunismu; – stejně tak měli ve vedoucích i výkonných funkcích ve srovnání s jinými sovětský-

mi občany více než poměrné zastoupení. Jejich podíl byl tak velký, že dnes mnoho Rusů – nacionalistů a antisemitů – se pokouší svalit na Židy odpovědnost za říjnovou revoluci a vinu za celý sovětský komunismus. Poukazuje se také na to, že existovala židovská sekce komunistické strany. Často je také možno číst o židovských dozorcích ve věznicích.“ Nicméně, píše Stricker, výčet „stovky zločineckých židovských jmen“ dále nepokračuje, protože o tisícovkách komunistických katů jiného původu se mluví jen zřídka. Také je třeba se zmínit o tom, že např. v roce 1925 prohlásili komunisté na Ukrajině 45 % Židů za nepřítel státu a v roce 1936 až 1939 odklidil Stalin z cesty „prakticky všechny soudruhy židovského původu“.

A co Západ?

Až dodnes nezaujalo stanovisko k této minulosti nejen Rusko, ale ani někteří západní intelektuálové a političtí představitelé, z nichž mnozí léta popírali pronásledování křesťanů a každého, kdo se vyjadřoval antikomunisticky, označovali za rušitele míru. Např. renomovaný teolog Karl Barth představoval masového vraha Stalina jako „muže velkého formátu“. Velký bojovník proti třetí říši Martin Niemöller přijal od největší diktatury 20. století SSSR Leninu cenu. Na otázku, jaká je situace křesťanů v SSSR, odpověděl v roce 1969, že se ptal jeho vůdce, zda nejsou křesťané v jejich zemi diskriminováni. Řekli mu prý, že ne, a on jim věří. Ještě v roce 2006 zabránili socialističtí poslanci spolu s dalšími v EU schválení rezoluce o „nutnosti odsoudit zločiny komunistických totalitních režimů“. K tomu napsal francouzsko-německý publicista Alfred Grosser v magazínu Cicero: „Dodnes jsou přikrašlovány režimy Stalina a Maa, které mají na svědomí miliony mrtvých.“

Překlad -lš-

Na tyto a další otázky odpovídá kniha italské spisovatelky a historičky Angely Pellicciariové, „Papežové a zednářství“ (I Papi e la Massoneria).

Téma zednářství není aktuální jen v Itálii, v zemi, která je na mnoha úrovních civilní společnosti (politiky, hospodářství, podnikatelství, velkých financí, univerzit a vzdělávání, ale částečně i kléru) konfrontována a zapletena s řadou zednářských spolků. Podobně je tomu i v Německu a vůbec v Evropě.

Italská badatelka si klade otázku, jaký je historický postoj Církve a papežů k zednářství. Různých vyjádření papežů k svobodnému zednářství je v letech 1738–1903 mnoho. Jen za pontifikátu Lva XIII. je možno napočítat 2032 výroků, což souvisí v první řadě se sjednocováním Itálie, s tzv. Risorgimentem a vznikem italského království po zničení církevního státu v roce 1870.

Boj Církve proti zednářství bývá často představován jako boj „antimoderní“ proti „moderně“, jako boj náboženského a církevního tmářství proti principům sebeurčení individua. Důkladná analýza historických událostí a nejnovějších dějin však vede k poznání, že to není ani tak Církev, která se jeví jako „antimoderní“, jako spíše různé moderny, které čerpají své sociální a teoretické souvislosti z proticírkevního postoje.

Již první zednářský spolek, který spatřil světlo světa 24. června 1717, byl papežem Klementem XII. odsouzen v roce 1738. Od té doby až k prohlášení kongregace pro nauku víry o zednářství za tehdejšího prefekta kardinála Josefa Ratzingera, které v listopadu 1983 schválil Jan Pavel II., se na soudu Církve nic nezměnilo:

„Negativní soud Církve o zednářských spolcích zůstává tedy nezměněn, protože jejich principy jsou neslučitelné s naukou Církve, a proto členství v nich

zůstává zakázané. Věřící, kteří náleží k zednářským spolkům, nacházejí se ve stavu těžkého hříchu a nesmějí přistupovat ke svatému přijímání.“

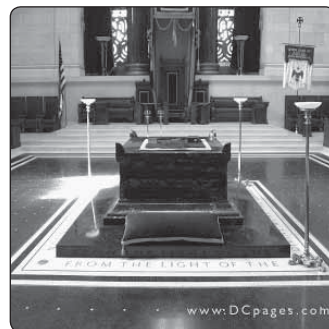
Tematika zednářství je třeba stavět do souvislosti se střetáváním Církve s laicismem a sekularismem, respektive s relativismem a subjektivismem moderny.

Pellicciariová syntetizuje v rozhovoru s agenturou Zenit důvody odsouzení zednářství do třech bodů. Jeden bod se týká tajného charakteru těchto spolků. („Kdyby nejednali nesprávně, neměli by tak v nenávisti světlo.“) Druhý bod se týká zednářské přísahy, která zavazuje „bratry“ k tomu, že „nesmí porušit mlčení o věcech, které se týkají tajného spolku“. Porušení přísahy se stihá těžkými tresty. Třetím důvodem odsouzení je náboženský indiferentismus.

Blahoslavený papež Pius IX. vyložil ve své encyklice „Qui pluribus“ z 9. listopadu 1846 tento postoj svobodných zednářů vůči náboženství. Označil je za systém, který je v rozporu se světlem rozumu: je to systém náboženského indiferentismu, ve kterém (tajné spolky) bez rozlišování mezi ctností a nečestností, mezi pravdou a bludem, mezi čestností a nečestností učí, že všechna náboženství jsou stejně dobrá k dosažení věčné spásy, jako by mohlo existovat spojení mezi spravedlností a prostopášností, mezi světlem a tmou, mezi Kristem a Belíalem (15).

Pro Pellicciariovou spočívá nepřátelství zednářství vůči Církvi v neslučitelnosti zednářských principů se Zjevením. Zednářství vyžaduje od adeptů, aby se absolutně zřekli a popřeli jaká-

koliv dogmata zjeveného náboženství, která se neshodují se svobodou, rovností a bratrstvím mezi lidmi.

Papežové naproti tomu zdůrazňují od 18. století až dodnes, že za zdánlivou poslušností vůči „mravnímu zákonu“ se ve skutečnosti skrývá frontální útok proti Desateru a proti přirozenému mravnímu zákonu.

Obzvláště škodlivý je vliv zednářství na sociální morálku. Papež Lev XIII. ve své encyklice „Humanum genus“ (20. dubna 1884) píše: „Protože lstivé a vychytralé lidi nikdo otročtěji neposlouchá jako ti, které panství žádostivosti odzbrojilo a podlomilo, proto se v zednářské sektě nacházejí lidé, kteří vystupují s návrhy působit plánovitě tak, aby se masově šířila bezmezná nevázanost ve všech neřestech, protože tak si připravují lidi, kteří jsou ochotní bez odporu k jakémukoliv budoucímu zločinu.“

Kromě toho konstatuje: „Tato sekta je celou svou podstatou a vnitřní přirozeností zaměřena na neřest a hanbu: proto není do-

voleno k ní přistupovat a poskytovat jí jakoukoliv pomoc.“

Když Jan Pavel II. promulgoval v roce 1983 nový zákoník kanonického práva, bylo konstatováno, že kodex neobsahuje zmínku o svobodném zednářství. Mnoho zednářských „bratrů“ využilo této příležitosti k tvrzení, že Církev skončila s odsuzováním tajných spolků. Mnoho lóží právě v Itálii a v Římě usilovalo o velkou přímou a nepřímou blízkost s Církvi pod záminkou společného zájmu o „nový humanismus“.

„Bratři“ tajných spolků pronikali např. do církevních papežských univerzit a akademických ústavů, aby zde usilovali o aktivní nebo utajenou spolupráci a integraci. Stále častěji docházelo k prohlášením, že neexistuje žádná nesmiřitelnost mezi lóžemi a Církvi, což právě Pius IX. a Lev XIII. nejvíce odsuzovali.

Tento nový útok zednářství na Církev, který měl za cíl postupně ji podkopat, přiměl kardinála Ratzingera k přesnému a explicitnímu prohlášení o zednářství: „Byla položena otázka, zda se změnil soud Církve o zednářství v souvislosti se skutečností, že nový Kodex církevního práva se už o něm výslovně nezmiňuje jako ten předchozí. Tato Kongregace je oprávněna odpovědět, že pro tuto okolnost měla redakce stejné kritérium jako pro ostatní spolky, které rovněž nejsou výslovně jmenovány, protože jsou všechny zařazeny do širších kategorií.“

Negativní soud Církve o zednářství a podobných tajných spolcích zůstává tím nezměněn.

Zenit a Kath-net

Život ve smrtelném hříchu, který probíhá bez výčitek svědomí, vede nakonec k zatvrzelé nekajivosti v hodině smrti. Takový člověk riskuje, že se ocitne tváří v tvář smrti, aniž ví, co dělá a co bude následovat. To se stává těm, kdo nikdy nemyslí na smrt.

Je však také pravda, že Ten, který nás stvořil, miluje a hledá své tvory a chce, aby se všichni spasili a mohli obdržet to, co Ježíš slíbil zde na zemi, aby zachránil hříšníky. Je pravda, že Ten, který nás stvořil bez nás, nemůže nás spasit bez našeho souhlasu.

Zemřít v nekajivosti je neodpuštělný hřích proti Duchu Svatému. Proč? Tento Duch, který vychází z Otce i ze Syna, sděluje a daruje všem tvorům Otcovu lásku a zásluhy nejdražší Krve Syna, aby všechny přiměl k upřímné lítosti a kajivosti.

Hřích je největší zlo, ale ještě horší je nevěnovat mu pozornost, zabydlet se v něm. Často jsme velmi přesní ve všem možném, abychom vše měli v pořádku, ale přitom nebudeme na svůj vztah k Bohu, pokládáme ho za někoho cizího pro tento svět i pro lidi, máme ho za vetřelce.

Nikdo ať neříká, že se stal ateistou kvůli určitým okolnostem, kvůli různým pohoršením nebo z přesvědčení, které je odůvodněné a ověřené. Bůh je nade všemi a je nám bližší než my sami. Miluje nás a nikdy nás nezradí. Zakusil jsi opravdovou lásku? Miloval jsi chudé, utlačené, děti umírající hladem a AIDS? Zde najdeš neomylně Boha.

Marně hledáš lásku, jestliže ji hledáš tam, kde není. Jak se můžeš spokojit s pouhou ubohostí? Bůh je láska a láska není spokojená, jestliže se nerozdává v hojnosti a nezištně.

Proto tě nenechává na pokoji, dokud se nevrátíš do jeho domu. Jeho Svatý Duch se pohybuje jako sladký vánek a někdy také jako uragán, aby tě probudil ze sna hříchu a přitáhl tě k sobě.

Aby ses neocitl nepřipraven tváří v tvář smrti, je dobré prosit každý den Boha o odpuštění a nezapomínat na svátost pokání. Není lepšího prostředku pro klidný a šťastný život.

Proto je zbytečné pouštět se s Bohem do boje nebo ho ignorovat. Jeho láska poráží každého nepřítele. On je silnější než všechna zloba a umí obrátit i nejzatvrzejší srdce. Blažený tvor, který bude mít u svého lůžka kněze v posledním okamžiku svého života!

Je pravdou, kterou můžeme zakusit na vlastní kůži, že Bůh může prohrát mnoho bitev, ale nikdy neprohraje válku, brány nebes nebudou přemoženy.

Modleme se slovy žalmu 144:

Zatvrzelost ve zlém

V čem spočívá nekajivost v hodině smrti?

Odp.: Otevři svou ruku a nasyť všechno živé.

Trpělivý a milosrdný je Pán, váhavý k hněvu a bohatý na milost. Dobrý je Pán vůči všem, jeho dobrota se šíří na všechno stvoření.

Odp.: Otevři svou ruku a nasyť všechno živé.

Hospodin podpírá vravorající, pozvedá ty, kteří klesli. Oči všech v tebe doufají a ty jim dávaš pokrm v pravý čas.

Odp.: Otevři svou ruku a nasyť všechno živé.

Spravedlivý je Hospodin i všechny jeho cesty, svatý je ve všech svých dílech. Blízko je Pán těm, kdo ho vzývají, kdo ho hledají s upřímným srdcem.

Odp.: Otevři svou ruku a nasyť všechno živé.

Spása v posledním okamžiku

Jednou přišla za mnou jedna babička a řekla mi: „Můj manžel je velice starý a těžce nemocný. Již mnoho let nepřistupuje ke svátostem, přerušil dokonce všechny vztah s Církví, s kněžími a s Bohem. Pojďte ho navštívit a řekněte mu, že přišel za vámi jeho vnuček a prosil: – Pojďte navštívit mého dědečka.“

Zašel jsem tam a on mě vlídně přijal.

Až do čtyřiceti let probíhal jeho život jako u jiných křesťanů. Od té doby až do svých nynějších osmdesáti let přerušil všechny styky s Církví a s Bohem a prohlašoval všem přátelům, že chce zemřít jako nevěřící.

Ale toho rána ho Pán očekával na prahu a ostatně i on ve svém nitru o ničem jiném nesnil. A tak po rozhovoru o jeho zdraví a jiných věcech jsem se ho náhle zeptal: „Nechcete se vyzpovídat?“ Jeho odpověď bylo rozhodné ano a jeho tvář se rozjasnila.

Po zpovědi jsem se ho zeptal: „Chcete přijmout Ježíše?“ „Ano,“ odpověděl. Tak, jako by se nic nestalo, jako by těch čtyřicet let bez Boha ani neexistovalo.

Když jsme se loučili, nemohl zadržet svou starou pýchu a řekl mi: „Ale manželce o tom nic neříkejte.“

Modlitba

Dobrý Otče, rozpomeň se na svůj velký plán spasit všechny lidi. Smiluj se nad těmi, kteří stojí na konci svého života a neviděli ještě vstup do tvého chrámu.

Smiluj se nad nimi a spas je.

Drahý Otče, pomysli na svou nekonečnou lásku k lidem. Někteří se nezajímají o své poslední věci, jiní se dokonce rozhodli, že zemřou v nepřátelství s tebou.

Smiluj se nad nimi a spas je.

Dobrý Otče, vzpomeň, co všechno vytrpěl na kříži tvůj milovaný syn, a přijmi modlitby a utrpení, které zbožné duše přinášejí za tyto lidi.

Smiluj se nad nimi a spas je.

Svatý Otče, zapřísaháme tě, přemož svou sladkou láskou pýchu nekajících hříšníků, zažen temnoty nevědomosti, které zahalují tyto tvé tvory, aby tě hledali alespoň v posledním okamžiku a řekli: – Otče, smiluj se nade mnou hříšným!

Smiluj se nad nimi a spas je.

Drahý Ježíši, který ses vtělil pro hříšníky, prosíme tě, spas je. Na přímluvu Panny Marie, své Matky, smiluj se nade všemi, kteří se nemodlí a nechtějí zemřít v tvé milosti. Oni nevědí, co činí.

Smiluj se nad nimi a spas je.

Dobrý Ježíši, ty víš, že mnozí pokřtění, mladí i staří, žijí nezřízeným způsobem a nemyslí na smrt, která je může nečekaně překvapit.

Smiluj se nad nimi a spas je.

Srdce Ježíšovo, rozpomeň se na ty tak mnohé, kteří tě ještě nepoznali: Také za ně jsi zemřel. Prosíme tě, vlož do jejich duše touhu konat dobro a nikoliv zlo a vědomí, že potřebují tvé milosrdenství, aby dobře zemřeli.

Smiluj se nad nimi a spas je.

Duchu Svatý, skrytý a živý Dare, dej, aby se všechny duše zamyslely nad svými posledními věcmi: učni, ať se všichni vrátí do Otceva domu a touží po jeho milosrdné náruči.

Smiluj se nad nimi a spas je.

Duchu lásky, který obnovuješ tvář země, sešli do srdcí svých věrných velkou lásku a souciti s pěti ranami našeho Pána Ježíše Krista, který za nás zemřel, aby v posledním okamžiku života toužili rozjímat o něm.

Smiluj se nad nimi a spas je.

Duchu Utěšiteli a náš velký zastánce, neopouštěj ty, kteří chtějí zemřít v nekajícím. Osvět jejich mysl, vliji do jejich srdce lásku, zažeh nepřitele a přemož jejich pýchu, aby v kajícím vzdávali slávu a díky našemu Otci s tebou a s Kristem nyní i po všechny věky.

Smiluj se nad nimi a spas je.

Z Maria Ausilitrice 10/2007 přeložil -lš-

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Dnes, kdy slavíte Krista Krále všeho stvořeného, si přeji, aby ON byl Králem vašeho života. Jen skrze darování, děti moje, můžete pochopit dar Ježíšovy oběti na kříži za každého z vás. Děti moje, darujte čas Bohu, aby ON vás přetvořil a naplnil svou milostí tak, abyste vy byli milostí pro druhé.

Já, děti moje, jsem pro vás milostivý dar lásky, který přichází od Boha pro tento nepokojný svět.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje, 25. 11. 2007

PRSTENY PŘEDMAN- ŽELSKÉ ČISTOTY

Katolická církev v Polsku vybízí mladé lidi, aby nosili prsteny, které symbolizují, že sexualita je vyhrazena pro manželství. Prsteny vznikly v jižním Polsku u svatyně Karoliny Kozky, která je polskou obdobou Marie Goretti. Usmrtil ji ruský voják, kterému se postavila na odpor při pokusu o znásilnění. Za blahoslavenou ji prohlásil Jan Pavel II. v roce 1987.

NA POMOC ZÁVISLÝM NA PORNOGRAFII

V Rakousku vzniklo sdružení, které chce pomáhat těm, kteří se chtějí zbavit své závislosti na pornografii. Tato vášeň se rozmohla hlavně díky internetu, kde je možno najít nejhrubší formy pornografie. Podle anonymního průzkumu ve farnostech podléhá této slabosti na 50 % mladých lidí, mezi nimi i otco-

vé rodin. U žen to činí až 20 %. K tomu účelu zřídilo sdružení dvě internetové stránky, na kterých chce oslovit i ty, kteří neznají Boha.

HOLLYWOOD NENÍ SODOMA A GOMORA, NÝBRŽ NINIVE

700 mladých lidí se účastnilo v Beverly Hills v Kalifornii modliteb za obrácení těch, kteří šíří svou tvorbou a vystupováním nemravnost a nevíru, propagují drogy a sexuální skandály. Bojkotování produkce nepomůže, ale mnoho zmůže modlitba. Proto pokládají tito mladí lidé Hollywood nikoliv za místo, které má být zničeno, nýbrž které se má obrátit jako Ninive po Jonášově kázání. Spiritus agens modlitební sítě je bývalá televizní producentka Karen Covellová.

Kath-net

SVATÝ EFRÉM SYRSKÝ - dokončení ze str. 2

uhlíky nebo hořící uhlí a perlu. Téma řezavých uhlíků převzal od proroka Izaiáše (srov. 6,6). Je to obraz serafa, který bere uhlíky do kleští a dotkne se jimi prostě prorokových rtů, aby je očistil; křesťan naopak se dotýká a požívá Uhlí, kterým je sám Kristus:

„V tvém chlebu je skryt Duch, kterého není možno požívat; / v tvém víně je oheň, který není možno pít. / Duch v tvém chlebu a oheň v tvém víně: to je zázrak, kterého se dotýkají naše rty. / Seraf nemohl přiblížit své prsty k žhavému uhlíku, který se přiblížil pouze k Izaiášovým ústům; / ani prsty ho ne vzaly, ani rty ho nepolkly; ale náš Pán dovolil udělat obojí. / Oheň sestoupil v hněvu, aby zničil hříšníky, ale oheň milosti sestupuje na chléb a zůstává tam. / Naopak oheň, který zničil člověka, jsme jedli jako chléb a byli jsme oživeni“ (Hymnus „De Fide“ 10,8–10).

Obraz perly

A ještě poslední příklad hymnů sv. Efréma, kde se mluví o perle jako symbolu bohatství a krásy víry:

„Položil jsem (perlu), moji přítel, na dlaně své ruky, abych ji mohl zkoumat. Začal jsem ji pozorovat z jedné i druhé strany: měla stejný vzhled ze všech stran. Tak je tomu i se zkoumáním Syna, neproniknutelného, protože je samo světlo. V její průzračnosti jsem viděl Jas, který se nestává neprůhledným; a v její čistotě jsem viděl velký symbol těla našeho Pána, který je čistý. V její nedělitelnosti jsem viděl pravdu, která je nerozdělitelná“ (Hymnus „O Perle“ 1,2–3).

Efrémova osobnost je ještě stále aktuální pro život různých křesťanských církví. Objevujeme ho v první řadě jako teologa, který počínaje Písmem svatým rozjímá poeticky o tajemství vykoupení člověka, které uskutečnil Kristus, vtělené Boží slovo. Jemu je

vlastní teologická reflexe vyjádřená obrazy a symboly převzatými z přírody, každodenního života a Bible. Do poezie a liturgických hymnů vkládá didaktický a katechetický charakter; jedná se o teologické hymny, vhodné současně k recitaci nebo liturgickému zpěvu. Efrém tyto hymny používá k tomu, aby u příležitosti liturgických svátků šířil nauku Církve. Postupem doby se projeví jako velmi účinný katechetický prostředek pro křesťanské společenství.

Stvoření a žena

Významná je jeho úvaha na téma Boha Stvořitele: ve stvoření není nic izolovaného a svět je vedle Písma svatého Boží Bible. Tím, že člověk zneužívá svou svobodu, převrací řád vesmíru. Pro Efréma je relevantní role ženy. Způsob, jakým o ní mluví, je vždy inspirován citlivostí a úctou: Ježíšův pobyt v Mariině lůně velice pozvedl důstojnost ženy. Pro Efréma tak jako není vykoupění bez Krista, tak není vtělení bez Marie. Božské a lidské dimenze tajemství našeho vykoupění se nacházejí již v Efrémových textech; poetickým způsobem a obrazy vyslovené biblickými anticipuje teologické bádání a určitým způsobem stejnou mluvu jako velké christologické definice koncilů V. století.

Efrém, poctěný křesťanskou tradicí

S titulem „citera Duchu Svatého“ zůstal po celý život jáhnem své církve. To byla volba rozhodující a příznačná: byl jáhen, tzn. služebník, ať už v tajemství liturgickém, či ještě radikálněji v lásce ke Kristu, kterého nenapodobitelně opěvoval, nebo v lásce k bratřím, které uváděl s ojedinělým mistrovstvím do poznání Božího zjevení.

*Bollettino Vaticano 28. 11. 2007
Mezititulky redakce Světa
Překlad -lš-*

O PRAVÉHO DUCHA KONCILU

Arcibiskup Albert Malcolm Ranjith, sekretář Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, v rozhovoru pro Fidesdienst

Excellence, v čem spočívá podle vašeho názoru hlubší význam motu proprio Summorum Pontificum?

Vidím v tomto rozhodnutí nejen starost Svatého otce o přivržení arcibiskupa Lefebvra, kterým by chtěl usnadnit cestu návratu ke společenství Církve, nýbrž i znamení pro celou církev, že pro žádoucí a hlubokou pokoncilní obnovu je třeba také respektovat teologicko-disciplinární principy.

Zdá se mi, že papež by chtěl opravit pokusy, které se zjevně na některých místech objevují a které by chtěly pokládat koncil za rozchod s minulostí a za nový začátek. Stačí si připomenout jeho promluvu k Římské kúrii 22. prosince 2005. Ani sám koncil takto o sobě nesmyslel. Ve svých věroučných, liturgických a právně-pastoračních závěrech dal koncil podnět k prohloubení a obnově bohatého teologicko-duchovního dědictví Církve v její dvoutisícileté historii. V tomto motu proprio chtěl Sv. otec jednoznačně konstatovat, že žádný pokus pohrdat tímto vznešeným dědictvím zde nesmí mít místo. Jeho poselství je jasné: Pokrok je dobrý, nikoliv však na úkor dějin nebo bez dějin. I liturgická reforma musí být věrná všemu, co se v liturgii od začátku do dneška dělo, a nic z toho nevyklouzat.

Na druhé straně nesmíme zapomínat, že Boží zjevení pro katolickou církev není zachováno jen v Písmu svatém, ale také v živé tradici Církve. Tato víra se jednoznačně liší od jiných forem podání křesťanské víry. Pravdou je pro nás to, co pramení z obou pólů, z Písma svatého a z tradice. Tento postoj je podle mého názoru mnohem obsažnější a bohatší než jiné pohledy, pro-

tože respektuje Pánovu svobodu, aby nás vedl k hlubšímu pochopení zjevené pravdy i tím, co se stane v budoucnosti. Přirozeně skrze učitelský úřad Církve musí dojít také k rozlišování toho, co z těchto pólů vyplývá. Na čem však je třeba pevně trvat, je význam, který připadá

Arcibiskup A. M. Ranjith

tradici. Dogmatická konstituce Dei Verbum tuto pravdu jednoznačně zdůrazňuje.

Mimoto Církve je skutečnost, která přesahuje rovinu pouhého lidského vynalézání. Ona je mystické Kristovo tělo, nebeský Jeruzalém a vyvolený Boží lid. Překračuje proto pozemské hranice a časové omezení a je skutečností, která daleko přesahuje své pozemské, hierarchické projevy. Proto musíme to, co přijala, věrně předávat dále. Nejsme ani vynálezci pravdy, ani její pány. Jsme jen ti, kteří něco přijali a jejichž úkolem je to zachovat a předat dále. Tak to vyjádřil svatý Pavel v souvislosti s Eucharistií: „Co jsem od Pána přijal, to jsem vám také předal.“ (1 Kor 11,23)

Respektovat tradici při hledání pravdy není proto přenechání našemu svobodnému zvažování; je to základ, který je nutno přijmout. V Církvi patří věrnost

tradici k podstatným postojům Církve samotné. Ono motu proprio musí být podle mého názoru chápáno právě v tomto smyslu. To je podnět k nutné korektuře dosavadního kurzu. V některých rozhodnutích, která byla učiněna při provádění pokoncilní liturgické reformy, došlo k zatemnění některých liturgických aspektů, které byly v dřívější liturgické praxi vyjádřeny lépe, protože liturgickou obnovu někteří chápali tak, jako by se mělo začít ex novo. My však přesně víme, že to nebylo záměrem koncilní konstituce Sacrosanctum Concilium, která poukazuje na to, že „nové formy musí v jistém smyslu organicky vyrůstat z toho, co již existuje“ (SC 23).

Zdá se, že znamením pontifikátu Benedikta XVI. je trvání na správném výkladu Druhého vatikánského koncilu. Jde motu proprio Summorum Pontificum podle vašeho názoru také tímto směrem?

Již jako kardinál odmítal papež ve svých spisech určitý druh euforie, který se objevil v některých teologických kruzích. Tento údajný „duch koncilu“ byl ve skutečnosti pravý „neduh“, „koncilní neduh“. Cítuji doslova, co papež v jedné knize zdůrazňuje: „Je třeba rozhodně se postavit proti takovému schematismu před- a pokoncilní doby, který vůbec neodpovídá dokumentům (II. vatikánského koncilu), protože ty se snaží zdůraznit kontinuitu katolicismu.“

Takový falešný výklad koncilu a duchovně-teologické cesty Církve však ovlivnil všechny církevní oblasti včetně liturgie. Určité postoje, které na jedné straně lehkomyšlně odmítaly eklesiologický, teologický a ta-

ké liturgický vývoj v minulém století, a na druhé straně naivně vyzvedávaly domnělé smýšlení Církve prvních křesťanů, ovlivnily v nemalé míře liturgicko-teologickou reformu po koncilu.

Výsledkem této mentality je kategorické odmítání předkoncilní mše, jako by to byl pozůstatek překonané doby. Bylo mnoho těch, kteří tak smýšleli, ale naštěstí tak nesmysleli všichni. Koncilní konstituce Sacrosanctum Concilium k takovému postoji v žádném případě neopravňuje. Jak ve svých obecných principech, tak v předkládaných normách je dokument věcný a věrný tomu, co přinesl liturgický vývoj Církve. Stačí si přečíst 23. odstavec, abychom se přesvědčili o této střízlivé věcnosti.

Při jednotlivých novotách byly dány stranou důležité liturgické prvky a tomu odpovídající teologické zásady. Je nyní nutné a důležité tyto prvky znovu obnovit. Papež vidí v ritu svatého Pia V. revidovaném Janem XXIII. cestu, jak znovu obnovit ty prvky, které reforma zastínila. O svém rozhodnutí jistě velmi mnoho přemýšlel. Víme, že se o těchto otázkách radil s určitými skupinami a i přes některé protikladné postoje se rozhodl povolit slavení tohoto ritu. Tento krok neznamená vůbec návrat do minulosti, jak se někteří domnívají. Je spíše nutné zcela obnovit rovnováhu mezi věcnými, transcendentními a nebeskými, a mezi pozemskými a společenskými aspekty liturgie. Papež chce přispět k tomu, aby byla také obnovena rovnováha mezi smyslem pro posvátno a tajemství a mezi vnějšími gesty a socio-kulturním chováním a závazky, které z liturgie vyplývají.

Jako kardinál trval Josef Ratzinger velice na tom, že Druhý vatikánský koncil je třeba chápat podle jeho prvního dokumentu, tedy podle Sacrosanctum Concilium. Proč se koncilní otcové po-

dle vašeho názoru zabývali nejprve liturgií?

Za tímto rozhodnutím stálo především vědomí, že liturgie má pro Církev zásadní význam. Je tak říkajíc jejím středem, kolem kterého se všechno točí, neboť to, co slavíme, je to, co věříme a co žijeme. To je obsah známé zásady: Lex orandi, lex credendi. Proto každé pravé reformě Církve jde především o liturgii. Koncilní otcové si byli tohoto významu vědomi. Na druhé straně byla liturgická reforma proces, který začal již před koncilem, především skrze motu proprio „Tra le sollicitudinibus“ svatého Pia X. a encyklikou „Mediator Dei“ Pia XII.

Svatý Pius X. označil liturgii za „první pramen“ pravého křesťanského ducha. Snad byly existující struktury a zkušenosti těch, kteří se věnovali studiu a zavádění liturgické reformy, pro koncilní otce podnětem k tomu, aby prvním předmětem koncilních sezení byla liturgie. Papež Pavel VI. dal najevo tento názor koncilních otců, když řekl: „Chtěli bychom také připomenout dodržení řádu hodnot a povinností: Boha na prvním místě; modlitbu jako naši první povinnost; liturgii jako první zdroj nám darovaného božského života, jako první školu našeho duchovního života, jako první dar, který můžeme dát křesťanskému lidu...“ (Pavel VI., Promluva na závěr II. vatikánského koncilu, 4. prosince 1963)

Mnozí vidí uveřejnění motu proprio Summorum Pontificum jako pokus papeže sblížit Církev se schizmatickými přívrženci biskupa Lefebvra. Jste také toho názoru? Jde motu proprio v tomto směru?

Ano, ale nikoliv výlučně. Svátý otec uvádí ve vysvětlení o motivaci svého rozhodnutí v textu motu proprio a v doprovodném dopise biskupům i jiné důležité důvody. Přirozeně bude vždy brát ohled na prosby různých skupin, především společnos-

ti sv. Pia X. a Bratrstva svatého Petra a různých laických sdružení, o uvolnění mše svatého Pia V. Že byla otevřena cesta k úplné integraci přívrženců biskupa Lefebvra, bylo obzvláště důležité, protože v minulosti docházelo k falešným soudům, což vedlo ke zbytečnému rozkolu v Církvi, který se dnes stal takřka nepřekonatelným. Papež se zmiňuje o tomto možném nebezpečí v průvodním listě biskupům.

V čem spočívají podle vás nejzávažnější problémy při správném slavení liturgie? Které požadavky je třeba zvláště rozlišovat?

Myslím, že v rostoucí optávce po uvolnění mše svatého Pia V. viděl papež znamení určitého duchovního vakua, které bylo vyvoláno způsobem, jakým byla zatím liturgie slavena. Tyto těžkosti vyplývají jednak z určitých směrnic pokoncilní liturgické reformy, které směřovaly k omezení, nebo lépe řečeno rozmělnění podstatných aspektů víry, a na druhé straně ze svévolných postojů, které nerespektovaly ani liturgický řád samot-

né reformy, jak to bylo možno všude pozorovat.

Myslím, že jeden z důvodů, proč určité kruhy při provádění pokoncilní liturgické reformy zanedbaly důležité prvky tridentského ritu, je možno hledat v podcenění dvoutisíciletého vývoje dějin liturgie. Někteří liturgičtí odborníci pokládali vývoj tohoto období spíše za negativní. Takové hodnocení je mylné, protože není možné vybírat si uvnitř živé tradice Církve jen to, co se hodí našemu předem stanovenému vkusu. I v obecném pojetí v oblasti vědy, filozofie anebo teologie je tradice něco životného, co se dále rozvíjí a co pokračuje dále i ve výšinách a hlubinách dějin.

Pro Církev je živá tradice pramenem Božího zjevení, je to výsledek souvislého procesu vývoje. To platí i pro liturgickou tradici. Vývoj liturgie ve druhém tisíciletí má svou vlastní hodnotu. Konstituce Sacrosanctum Concilium nehovoří o novém ritu nebo o zlomu, nýbrž o reformě, která organicky vychází z toho, co předcházelo. Proto papež

píše: „V dějinách liturgie je růst a pokrok, nikoliv však zlom. Co bylo dřívějším generacím svatě, zůstane i nám svatě a velké; není možné to najednou zakázat, jako by to bylo dokonce škodlivé.“ (List biskupům z 7. 7. 2007) Když někdo zbožňuje to, co bylo v prvním tisíciletí na úkor druhého tisíciletí, je to sotva vědecký přístup. Koncilní otcové takový postoj neznali.

Druhým okruhem problému je krize poslušnosti vůči Svatému otci, kterou je možno konstatovat v určitých kruzích. Když je takový postoj svévole patrný mezi některými duchovními i ve vyšších církevních kruzích, jistě to není ku prospěchu vznešeného poslání, které Kristus svěřil svým zástupcům.

Slyšíme, že některé země a diecéze vydávají biskupské směrnice, které papežovy intence prakticky anulují nebo komolí. Takové postoje vůbec nejsou v souladu s důstojností a vznešeností povolání pastýřů Církve. Neříkám, že takoví jsou všichni. Většina biskupů a duchovních vůli papeže přijala s potřebným smyslem pro úctu a poslušnost. To je skutečně chvályhodné. Bohužel zazněly i hlasité projevy protestu.

Současně není možno ignorovat, že takové rozhodnutí bylo nutné, protože mše svatá, jak říká papež, „se na mnoha místech neslaví věrně podle řádu, nýbrž se stala místem, kde existuje něco jako údajně oprávněná, nebo dokonce závazná ‚kreativita‘, což vedlo k neúnosnému znehodnocení liturgie“. „Mluvím ze zkušenosti,“ pokračuje papež, „protože jsem tuto fázi ve všem jejím očekávání a zmatku sám prožil. A viděl jsem, jak těmito svévolnými úpravami byli hluboce zraněni lidé, kteří byli zakořeněni ve víře Církve.“ (List biskupům) Tyto zlořády měly za následek, že vzrostla touha po mši svatého Pia V. Stav se ještě zhoršil tím, že zde zcela chyběla ochota přečíst a uvést do praxe normativní směrnice Svatého stolce,

23 NOVÝCH ČLENŮ KARDINÁLSKÉHO SBORU

V sobotu 24. listopadu jmenoval papež Benedikt XVI. 23 nových kardinálů. Je mezi nimi 7 členů kurie, 11 diecézních biskupů, patriarcha chaldejské církve a čtyři zasloužilí senioři.

„Jste apoštolové Boha, který je láska, a jste svědkové naděje evangelia: to od vás očekává Boží lid.“

Papež jim naléhavě připomněl jejich úlohu: jsou rádci papeže a přísluší jim úkol volit v konkláve nového Petrova nástupce. S tím souvisí také kardinálská přísaha: „Já, kardinál Svaté Římské Církve, slibuji a přísahám, že dokud budu živ, zůstanu věrný Kristu a jeho evangeliu a budu projevovat poslušnost vůči Petru a papeži Svaté Římské Apoštolské Církve Benediktu XVI. a jeho nástupcům.“ Současně slibují kardinálové mlčenlivost a pečlivost při výkonu úkolů.

V homilii zdůraznil Svátý otec, že kardinálská hodnost nepředstavuje mocenskou pozici. „Křesťan je povolán k tomu, aby byl jako otrok a kráček ve stopách Kristových a obětoval svůj život nezištně pro druhé. Nikoliv úsilí o moc a úspěch, nýbrž pokorné sebeobětování pro blaho Církve musí poznamenat každé slovo a i každý čin.“ Každému pak předal kardinálský biret a určil titulární sídlo v Římě. Při společné mši svatě v neděli obdrželi noví „senátoři“ kardinálský prsten. Papež je pak přijal v audienci spolu s jejich příbuznými a přáteli.

Kath-net

instrukce a úvody k posvátným knihám. Liturgie, jak se zdá, stále ještě nepatří k předním úkolům při vzdělávání duchovních osob.

Musíme dobře rozlišovat. Pokoncilní obnova není celá negativní. V reformách, které byly provedeny, je mnoho pozitivních aspektů. Ale jsou v ní také změny, které mají charakter zneužití, a i přes jejich škodlivý vliv na víru a liturgický život Církve se stále udržují.

Mluvím např. o změně, která byla s reformou zavedena, ale kterou ani koncilní otcové, ani konstituce Sacrosanctum Concilium nenavrhovala: přijímání na ruku. To určitým způsobem přispělo k tomu, že zmizela víra ve skutečnou přítomnost Krista v Eucharistii. Praxe zrušení mřížek před presbytářem a kostelních lavic a klekátek a zavedení praxe, která věřící nutí, aby i během proměňování stáli nebo seděli, snižuje skutečný význam Eucharistie a smysl klanění, jakým je Církev povinna Jednorozenému Božímu Synu. Na některých místech se chrám, Boží dům, změnil na sály bratrského setkávání, koncertů a mezináboženských slavností. V některých kostelech je Nejsvětější Svátost takřka zastrčena nebo odsunuta do špatně viditelné a nevyzdobené kaple. To všechno zatemňuje ústřední pravdu víry ve skutečnou přítomnost Krista. Pro nás

katolíky je chrám především přítomností Nejvyššího.

Dalším vážným zlořadem je zrušení specifických rolí kleriků a laiků u oltáře. Oltářní prostor se stal místem vzájemného setkávání a panuje tu tolik pohybu, že přestává být místem, kde pocítujeme úžas ze záře Kristovy přítomnosti, a není zde cítit její spásné působení. Zavedení tanců, takových hudebních nástrojů a zpěvů, které mají pramálo společného s liturgií, neodpovídá posvátnosti prostoru chrámu a liturgie. Chtěl bych se také zmínit o některých kázáních, která mají sociálně-politický charakter a často vykazují pramalou přípravu kazatelů. To všechno znehodnocuje slavení mše svaté a dělá z ní choreografickou a teatrální podívanou, která není projevem víry. Jsou i jiné aspekty, které nejsou v souladu s krásou a úžasem nad tajemstvím, které se slaví na oltáři. V Novus Ordo není všechno špatné, ale je zde mnoho věcí, které je nutno uvést do pořádku, aby se zamezily další škodlivé vlivy na život Církve. Myslím, že náš postoj k papeži, k jeho rozhodnutím a k jeho starosti o blaho Církve by měl odpovídat slovům sv. Pavla Korintanům: „Všechno musí sloužit duchovnímu užítku.“ (1 Kor 14,29)

Vatikán (Kath-net,
Fidesdienst) 23. 11. 2007
Překlad -lš-

JASNĚ VYMEZIT KATOLICKÝ PROFIL KATOLICKÝCH ŠKOL

Kongregace pro výchovu vydala směrnice pro katolické školy a požaduje, aby vyostřily svůj katolický profil. Tyto školy jsou zavázány šířit ideál evangelia. Kdo na takové škole vyučuje, ať už je to duchovní nebo laik, musí žákům předávat nejen znalosti, ale také náboženské a společenské hodnoty. Musí být vzorem praktikujícího katolíka. K práci katolických škol patří nevyhnutelně bohoslužba a společná biblická práce.

KIRCHE IN NOT NA PODPORU KATOLICKÝCH RODIN V BETLÉMĚ

Kirche in Not podporuje pravidelnými objednávkami práci 50 katolických rodin v Betlémě. V důsledku silného poklesu poutnického hnutí ztrácejí tyto rodiny zdroj své obživy, kterým je hlavně prodej devocionálií a hvězd z olivového dřeva.

Církev z pohledu katolíků a protestantů

Velké rozdíly v názorech
Rozhovor s Mons. Kurtem Kochem, biskupem v Baselu

V létě uveřejnil Vatikán dokument o postoji katolické církve (Odpovědi na některé otázky týkající se nauky o Církvi – pozn. překl.), který vyvolal velký rozruch.

Tento dokument byl i v katolické veřejnosti namnoze špatně pochopen jako odmítnutí ekumenismu a nikoliv jako vyznání katolického přesvědčení. Reakce ze strany protestantů toto špatné pochopení potvrdily. Ukázaly, že v pojetí církve jsou mezi katolíky a protestanty velké rozdíly a že ekumenismus může věrohodně pokračovat jen tehdy, když o těchto rozdílech začneme otevřeně mluvit.

Můžete stručně vyjádřit, v čem je rozdíl mezi katolickým a protestantským pojetím?

Protestanti chápou církev jako gravitační centrum místní obce, a to v tom smyslu, že Kristova církev je přítomná v konkrétním společenství, které se shromáždilo k Božímu slovu a k svátostné bohoslužbě. Farnost je tedy prototyp realizace církve. Katolická církev chápe sama sebe jako světovou církev, která se skládá z různých místních církví, totiž biskupství. Z toho vyplývají dva zásadní rozdíly: Podle protestantského pojetí je Kristova církev neviditelná a pro její podstatu je určující jen hlásání evangelia a udělování svátostí. Církev jako úřad nepatří podle nich do božského řádu, nýbrž je to jen otázka lidského ustanovení. Pro katolickou církev je naopak rozhodující apoštolská dimenze, která je vyjádřena ve svátosti svěcení. Biskupský úřad není tedy prostě výraz jedné z možností úřední struktury, nýbrž je pro katolickou církev neodmyslitelný. Na tom také stojí základní svátostná struktura Církve.

V úvodu ke knize „Církev Boží“ mluvíte o tom, že současná církev je v krizi. V čem to podle vašeho názoru spočívá?

Krise církve spočívá v sebe-sekularizaci v tom smyslu, že se na ni díváme jen jako na světskou instituci a nikoliv jako na Boží dílo. Krise církve je navíc také krizí christologické víry, která je v našich zeměpisných šířkách velice rozšířená. Jestliže v Kristu vidíme jen vzorného člověka a nikoliv Božího Syna, pak se z církve stává jen sociologická organizace jako jiné společenské instituce, ale nikoliv svátostný organismus, není chápána jako Kristovo tělo.

Mnoho lidí, i pokřtěných katolíků, má v ústech slogan: „Věru ano, církev ne.“ Co byste odpověděl těmto lidem?

Tato antipozice je hluboce nebiblická, a tedy nekřesťanská. Již podle židovského přesvědčení patří k příchodu Božího království shromáždění a očistění lidí pro toto království. Proto také spočívá záměr a působení Ježíše Krista v tom, shromáždřit pozemský Boží lid, jak je to vyjádřeno v povolání dvanácti apoštolů jako otců nového Božího lidu. Ježíše jako hlasatele Božího království a církve jakožto shromáždění pro toto království není možné oddělit, jak to řekl již ve IV. století Tertulián: „Křesťan sám není křesťan.“ Být křesťanem a žít s Církví patří těsně k sobě a vyjadřujeme to v apoštolském vyznání víry, když vyznáváme „svatou, katolickou a apoštolskou církev“.

Rozhovor vedl Andreas Laska
Z Vision 2000 - 5/2007

Přeložil -lš-

Kámen úrazu

Aby nás mohl Bůh čímkoliv obdarovat, musel nás nejdříve obdarovat svým největším darem - vyzvednout nás z nicoty a dát nám bytí a život. Zpečovat se proti této skutečnosti znamená vstoupit na půdu sebeklamů a lží, jejichž nevyhnutelné zhroucení bude tím katastrofálnější, čím výše se vzpíná a tyčí.

Že se člověk může zachovat tak absurdně, je důsledek jeho dědičného zatížení, kterým se dal infikovat již v ráji. Podvedl nás tehdy Odpuřce, který onu špatnou a tragickou volbu udělal jako první, když řekl Bohu: „Nebudu sloužit!“ Nabídl nám jako dokonalý plagiát možnost, jak se stát bohem, a člověk tuto možnost nepřestává zkoušet. Proto si tak libuje v roli titána, proto si tak rád hraje na Prométhea. Domnívá se, že když vyrostl ze své závislosti na rodičích, má se vymanit i ze závislosti na Bohu. Chce se nejen vymanit z Boží ruky, ale chtěl by si také násilím a svévolně utrhout pro sebe i něco z jeho božství. Chová se přitom ve skutečnosti jako vzdorovité dítě, které raději sedí v kaluži než v matčině náručí, jen aby prosadilo své. Možná že ještě lépe vystihuje jeho bláhovost přirovnání k pyšnému pošetilci, který se rozjede se zavazanými očima proti stěně, protože podle jeho přesvědčení žádná stěna nemůže být tam, kde on sám ji nepostavil.

Takové pokusy mají bohužel také vážné společenské důsledky. Příznačné je, že právě ti, kteří jako důvod svého odmítání kritizují Boha pro jeho údajně nespravedlivý a necitelný postoj k člověku a kteří se holedbají tím, že nyní sami napraví všechny nespravedlnosti a zavedou na zemi řád a ráj, vynikají nakonec právě projevy neobvyklé bezcitnosti a krutosti. Udivuje nás vynalézavá zloba a škodolibá krutost, s jakou může člověk pronásledovat člověka? Všechna pronásledování jsou protestem proti nezvratné skutečnosti závislosti na Bohu. Jsou to absurdní důsledky zběsilé touhy člověka být jako Bůh. Velice výrazně se to projevuje

v podobě totalitních režimů. Člověk, který ztratil základ a představu své vlastní důstojnosti, nemá úctu ani k druhému člověku. Zatímco Bůh projevuje svou povznesenost nad člověkem tím, že ho zahrnuje láskou a pokorně mu slouží, člověk, který se pyšně vyvyšuje nad Boha, dává druhým najevo tuto svou nadřazenost nenávistí a necitelností. Slíděním a špehováním si chce vytvořit pocit vševedoucnosti. Násilím a krutostí chce dát najevo svou všemohoucnost. Neúprosným stíháním každého odlišného názoru svou neomylnost. Vynucuje si, aby se mu vzdávala božská pocta nejrůznějšími pohanskými kulty a obřady.

Bohužel ani krach bezbožecských systémů není schopen přesvědčit člověka o tom, že bez Boha není nic víc než obyčejný břídl.

Prokazuje to v jiné už více než tři staletí provozované rafinované formě „hry na boha“, jakou vedou údajně nejosvěcenější jedinci, sdružení v různých tajných spolcích, které postavily Boha stranou, aby se samozvaně, nikoliv čestně a otevřeně, ale tajně ze zákulisí ujaly řízení světa. Zatím se nenašel historik, který by objektivně zhodnotil, kolik neštěstí už přinesla světu tato údajná osvícená humanita šedých eminencí a kolik ho teprve přinese. Nevidané a takřka neomezené možnosti jim dal do rukou technický pokrok, který vyvinul prostředky, jak účinně ovládat a manipulovat veřejné mínění. Skutečnost je ovšem taková, že ani samotní příslušníci lóží nevědí, na jakých plánech a cílech zakuklených spiklenců se svou spoluprací podílejí a co všechno skrytí mafiáni ovládají a řídí prostřednictvím svých poslušných loutek. I kdyby cíle svobodných zednářů byly sebeušlechtlejší, urážejí Boha už tím, že s ním nepočítají, že se pyšně a sebevědomě stavějí na jeho místo a troufají si svým vlastním lidským dílem opravovat a nahrazovat dílo Boží. Je-li takový postoj rouhavý u nevěřícího, je tím více rouhavý u toho, komu by tyto souvislosti měly být z titulu jeho příslušnosti ke Kris-

tu a jeho Církvi naprosto jasné. Je zcela zbytečné hledat v kodexu církevního práva, zda je v něm také nějaké jednání jmenovitě odsouzeno, nebo ne. Na to přece stačí zdravý selský rozum, že věřící a tím spíše církevní představitel se nemůže stát vyzývatelem Boha, protože se tím výslovně řadí do okruhu jeho nepřátel. Upsat se takovým organizacím je před Bohem zločin stejné skutkové podstaty jako tolik odsuzované a pranýřované podepsání spolupráce s tajnými službami. Součinnost křesťanů a zvláště duchovních je v podobných případech o to horší než u kohokoliv jiného, že právě jejich příklad a jejich souhlas utvrzuje Boží nepřátele v přesvědčení o správnosti a oprávněnosti jejich nepřátelství k Bohu. A zde se dostáváme k samé podstatě problému „pohoršení“.

Zabývat se těmito temnými stránkami je pro nás důležité nejen proto, abychom je právem odsoudili, ale především proto, abychom zpytovali svědomí, jaký je náš podíl na jejich vzniku. Nad Ježíšem Kristem se může „pohoršovat“ pouze ten, kdo ho poznal tak špatně, že v něm vidí své vlastní ohrožení. Za správné poznání Božího Syna jsme však odpovědní především my křesťané. Musíme si být vědomi, že jako křesťané vždy hlásáme Krista, i v případě, kdy jeho podoba, kterou z našeho života vnímají naši bližní, je nakonec na hony vzdálená pravé Kristově podobě. Je sice jisté, že křesťané nemohou být zbaveni lidských slabostí, ale při všech jejich nedostacích a hříšnosti musí na nich být vždy a všude zřejmá ona základní Kristova podoba. A tuto podobu upřesnil sám Pán, když řekl, že přišel mezi nás nikoliv proto, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a aby byl služebníkem všech. To je základní součást jeho poslední vůle, kterou dal najevo velice názorně, když v předvečer své smrti odložil svůj šat, vzal si zástěru a umyl učedníkům nohy. Podíl s ním nebudou mít jak ti, kteří se od něho odmítají dát obsloužit, tak ti, kteří ho nenásledují a neobsluhují své bližní podobně jako on. Z celého našeho jednání musí vyzářovat Ježíšův duch

služebnosti, nikdy ne duch panování, který bohužel natropil v dějinách Církve mnoho zla, že vedlo až k roztržení těla Církve nebo také vyprovokovalo nepřátelství vůči Církvi a její pronásledování. Naše vlastní pohoršení se stává nejednou osudným nám samým.

Nejsme schopni za tohoto života dostatečně docenit katastrofální a dlouhodobé důsledky špatného příkladu křesťanů, kteří svým pohoršlivým životem přispívají k vytvoření onoho zkresleného, pokřiveného obrazu o Bohu a jeho Synu, takže se pro ně pak Pán stává kamenem úrazu. Proti požadavku „Tak svít světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky,“ stojí varování: „Běda světu pro pohoršení!“ K předmětu našeho pravidelného zpytování svědomí patří nejen to, čeho jsme se dopustili, ale také úvaha, co zlého jsme svým způsobem jednání a řeči způsobili nebo mohli způsobit a co tedy musíme napravit. Jsou si např. otcové dostatečně vědomi, že jsou pro své děti celým svým jednáním a svým vztahem k nim prvním a hluboce zapsaným základem obrazu Boha Otce v jejich srdci? Jejich nevhodný příklad je v nejednomu případě kořenem pozdějšího pohoršení nad Bohem. „Běda tomu, kdo pohorší jedno z těch nejmenších. Tomu by bylo lépe, kdyby ho utopili v moři!“ Co platí o fyzickém otci, platí obdobně i o knězi jako duchovním otci.

K tomu, aby někdo kritizoval, a tedy odsuzoval Nejvyššího, potřebuje zajisté značnou dávku pýchy. Ta je ve všech hlavních hříchů právě tou neřestí, které se člověk nejobtížněji vzdává. Pýcha se proto stává hlavním kořenem největšího neštěstí, jakým je konečná zatvrzelost. Proto jsou i případy obrácení zapřísáhlých Božích nepřátel největšími záznaky Boží milosti a Božího milosrdenství, za kterými stojí vytrvalé modlitby a oběti zbožných duší. Naše modlitby a oběti za zatvrzelé jsou však jen splátkou za to, co jsme jim my nebo naši předkové zůstali dlužní. Konečné zúčtování se bude konat před neúprosným Soudcem.

-/š-

Orel jednota Slavkov, obec Slavkov a Slezská a Severomoravská pobočka Českého sdružení přátel betlémskému zve na **VÝSTAVU BETLÉMSKÝCH DĚTÍ A MLÁDEŽE S MEZINÁRODNÍ ÚČASTÍ**. Vernisáž 16. 12. 2007 v 15 hod. – orlovna Slavkov u Opavy, otevřeno: úterý, pátek, neděle (mimo 24. 12. a 1. 1.) od 9.30 do 11.30 a od 15 do 17 hodin. Výstava potrvá do 13. 1. 2008.

Ne 16. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (28) 8.15 Kuklík a sova Vyhuela (1. díl): Jezevec na houbách 8.25 Na koberečku (33) 8.40 Havaj 9.30 Malé nebo na zemi 9.45 Pro vita mundi (58) – P. JUDr. ICLic. Pavel Forgač, Obl.OT 10.30 Rorátní mše svatá z Benešova u Prahy (L) 11.53 Adventní zamyšlení 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské NO(E)VINY 12.25 Tandem kvíz (21) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Potkal jsem Boha v temnotě 16.30 Hlubinami vesmíru (11) 17.35 Malé biblické příběhy (28) 17.40 Ve jménu Ježíše (3. díl): Petr a krev, Štěpán a Šavel (P) 18.05 Kuba 19.05 Oslavy 300 let postavení a vysvěcení chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Polné 19.25 Bwindi Orphans – Občanské sdružení (P) 20.00 Adventní zamyšlení 20.05 Octava dies (459) (P) 20.35 Sešli se, aby pomohli (2007) 21.55 Misijní magazín (17) 23.00 Cesty za poznáním: Bangkok 23.25 Od Klokot k Sydney 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 17. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Bwindi Orphans – Občanské sdružení 8.30 Čtème z křesťanských periodik 8.40 Na koberečku (33) 8.55 Záznam africké liturgie z Malawi 9.40 Malé nebo na zemi 10.00 Cesty za poznáním: Chella, Abu Mena, Byzantská Moldávie 10.35 Octava dies (459) 11.05 Tandem kvíz (21) 11.40 Kuklík a sova Vyhuela (1. díl): Jezevec na houbách 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Pro vita mundi (33) – Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.10 Rozkvět víry 16.40 Janáčková filharmonie Ostrava 17.00 Exit 316 (15. díl): Temnota 17.20 Čtème z křesťanských periodik 17.35 Dětská televize (2007) 18.05 Pro zdraví (1. díl): Šedý zákal 18.15 Bwindi Orphans – Občanské sdružení 18.35 Kuklík a sova Vyhuela (2. díl): Straka zlodějka 18.45 Cesty za poznáním: Chella, Abu Mena, Byzantská Moldávie 19.15 Historie válečného letectví (4. díl): Vzdušná válka začíná, Tvoření bitevních linií 19.40 Malé nebo na zemi 20.00 Z pokladů duše 20.05 Spojené arabské emiráty (P) 21.00 Gospelový festival z Nového divadla v Turíně (L) 23.00 Na koberečku (34) (P) 23.15 Atlas Charity: Charita Český Těšín – Dům pokojného stáří 23.20 Noční univerzita: P. Tomáš Holub – Hřichy proti tělu Kristovu 00.15 Čtème z křesťanských periodik 00.25 Cesty za poznáním: Chella, Abu Mena, Byzantská Moldávie 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 18. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Spojené arabské emiráty 9.00 Pro vita mundi (33) – Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. 9.45 Cesty za poznáním: Hurtigruten 10.10 Noemova pošta (prosinec) 11.40 Kuklík a sova Vyhuela (2. díl): Straka zlodějka (P) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Hle, přijde Pán 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Potkal jsem Boha v temnotě 16.35 Pro vita mundi (58) – P. JUDr. ICLic. Pavel Forgač, Obl.OT 17.15 Cesty za poznáním: Hurtigruten 17.40 Atlas Charity: Charita Český Těšín – Dům pokojného stáří 17.50 Zpravodajské NO(E)VINY 18.05 Baterka (11) 18.35 Kuklík a sova Vyhuela (3. díl): Jak se ježek naučil létat 18.45 Malé nebo

na zemi 19.05 Léta letí k andělům (14) – Olga Kopecká-Valeská 19.30 Přírodní zázraky Ameriky (7/13) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Bez hábitu: řád Milosrdných bratří (P) 21.05 Historie válečného letectví (5. díl): Americké letectvo vrací úder (P) 21.30 Exit 316 (15. díl): Temnota 21.50 Na koberečku (34) 22.05 Tandem kvíz (21) 22.50 Hlubinami vesmíru (11) 23.50 Potkal jsem Boha v temnotě 00.20 Pro vita mundi (33) – Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 19. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Atlas Charity: Charita Český Těšín – Dům pokojného stáří 8.15 Historie válečného letectví (5. díl): Americké letectvo vrací úder 8.40 Hlubinami vesmíru (11) 9.40 Exit 316 (15. díl): Temnota 10.00 Cesty za poznáním: Barcelona 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z pokladů duše 12.05 Janáčková filharmonie Ostrava 12.25 Potkal jsem Boha v temnotě 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.10 Čtème z křesťanských periodik 16.20 Noční univerzita: P. Tomáš Holub – Hřichy proti tělu Kristovu 17.20 Štúdio AHA! (9) 18.05 Zpravodajské NO(E)VINY 18.15 Exit 316 (16. díl): Úspěch (P) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (5. díl): O chlubivém Kubovi 18.45 Léta letí k andělům (15) – MUDr. Marie Svatošová (P) 19.10 Pro vita mundi (58) – P. JUDr. ICLic. Pavel Forgač, Obl.OT 19.55 Z pokladů duše 20.00 A vy nepláčete s námi... 20.50 Atlas Charity: CHOPS Frýdek-Místek 20.55 Pro zdraví (2. díl): Rakovina poprvé přemožena! (P) 21.05 Na koberečku (34) 21.30 Spojené arabské emiráty 22.25 Záznam africké liturgie z Malawi 23.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.35 Léta letí k andělům (14) – Olga Kopecká-Valeská 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 20. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Octava dies (459) 8.40 Dětská televize (listopad 2007) 9.05 Noční univerzita: P. Tomáš Holub – Hřichy proti tělu Kristovu 10.05 Pro zdraví (2. díl): Rakovina poprvé přemožena! 10.15 Čtème z křesťanských periodik 10.25 Malé nebo na zemi 10.45 Spojené arabské emiráty 11.40 Kuklík a sova Vyhuela (3. díl): Jak se ježek naučil létat 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Léta letí k andělům (15) – MUDr. Marie Svatošová 12.35 Přírodní zázraky Ameriky (7/13) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Spojené arabské emiráty 17.00 Bwindi Orphans – Občanské sdružení 17.20 Na koberečku (34) 17.30 Rozkvět víry 18.00 Tandem kvíz (22) (P) 18.35 Kuklík a sova Vyhuela (4. díl): Prasátka na výletě (P) 18.45 Čtème z křesťanských periodik 19.00 Cesty za poznáním: Chella, Abu Mena, Byzantská Moldávie 19.30 Exit 316 (16. díl): Úspěch 19.50 Zpravodajské NO(E)VINY (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro vita mundi (58) – Jan Mařík (P) 20.50 Octava dies (459) 21.20 Bwindi Orphans – Občanské sdružení 21.40 Pro zdraví (2. díl): Rakovina poprvé přemožena! 21.50 A vy nepláčete s námi... 22.40 Exit 316 (16. díl): Úspěch 23.00 Historie válečného letectví (5. díl): Americké letectvo vrací úder 23.30 Noemova pošta (prosinec) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 21. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 A vy nepláčete s námi... 9.00 Zpravodajské NO(E)VINY 9.10

Léta letí k andělům (15) – MUDr. Marie Svatošová 9.35 Atlas Charity: CHOPS Frýdek-Místek 9.40 Bez hábitu: řád Milosrdných bratří 10.45 Cesty za poznáním: Hurtigruten 11.10 Octava dies (459) 11.40 Kuklík a sova Vyhuela (4. díl): Prasátka na výletě 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Ve jménu Ježíše (3. díl): Petr a krev, Štěpán a Šavel 12.35 Rozkvět víry 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.30 Žít cestou (6) (P) 17.55 Bwindi Orphans – Občanské sdružení 18.15 Exit 316 (16. díl): Úspěch 18.35 Kuklík a sova Vyhuela (5. díl): Jak divočáka rozbolel zub (P) 18.45 Pro zdraví (2. díl): Rakovina poprvé přemožena! 19.00 Kuba 20.00 Z pokladů duše 20.05 Vánoce (L) 21.40 Historie válečného letectví (5. díl): Americké letectvo vrací úder 22.05 Bez hábitu: řád Milosrdných bratří 23.05 Na koberečku (34) 23.20 Noční univerzita: P. Tomáš Holub – Hřichy proti tělu Kristovu 00.20 Cesty za poznáním: Palác Dolmabahce 00.30 Octava dies (459) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 22. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Malé biblické příběhy (29) 8.15 Štúdio AHA! (9) 9.00 Ve jménu Ježíše (3. díl): Petr a krev, Štěpán a Šavel 9.25 Cesty za poznáním: Yunnan Shilin, Bryce Canyon, Lake Nakuru (P) 9.50 Čtème z křesťanských periodik (P) 10.00 Baterka (9) 10.25 Tandem kvíz (22) 11.00 Pro vita mundi (33) – Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. 11.45 Klaunský pohádkový kuffík (6. díl): O chytré Jitce 11.55 Adventní zamyšlení (P) 12.05 Přírodní zázraky Ameriky (7/13) 12.35 Janáčková filharmonie Ostrava 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Vánoční koncert z chrámu Panny Marie Pomocnice v Turíně (L) 18.00 Rozkvět víry 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (6. díl): O chytré Jitce 18.45 Zpravodajské NO(E)VINY 18.55 Cesty za poznáním: Yunnan Shilin, Bryce Canyon, Lake Nakuru 19.20 Hornolidečko (P) 19.45 Čtème z křesťanských periodik 20.00 Adventní zamyšlení 20.05 Oči Malawi (P) 20.25 A vy nepláčete s námi... 21.15 Na koberečku (34) 21.30 Léta letí k andělům (15) – MUDr. Marie Svatošová 21.55 Noční univerzita (P) 22.35 Hle, přijde Pán 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Ne 23. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (30) 8.15 Kuklík a sova Vyhuela (5. díl): Jak divočáka rozbolel zub 8.25 Na koberečku (34) 8.40 Spojené arabské emiráty 9.30 Kaple v poušti (P) 9.45 Pro vita mundi (58) – Jan Mařík 10.30 Přenos mše sv. ze Slovenska 11.53 Adventní zamyšlení 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské NO(E)VINY 12.25 Tandem kvíz (22) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (15) – MUDr. Marie Svatošová 16.30 Hlubinami vesmíru (11) 17.35 Malé biblické příběhy (30) 17.40 Ve jménu Ježíše (4. díl): Petr a první apoštol (P) 18.05 Spojené arabské emiráty 19.05 Oči Malawi 19.25 Hornolidečko 20.00 Adventní zamyšlení 20.05 Octava dies (460) (P) 20.35 Rebecca St. James (US) – koncert 21.55 Bez hábitu: řád Milosrdných bratří 22.55 Cesty za poznáním: Barcelona 23.20 Noemova pošta (prosinec) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

BETLÉMSKÉ SVĚTLO 2007

Skauti ve spolupráci s Českými drahami budou letos opět rozvážet Betlémské světlo po republice, a to v sobotu 22. 12. 2006. Na internetové adrese www.betlemske-svetlo.sky.cz najdete jízdní řády a další aktuální informace. Olomoučtí skauti převezmou Betlémské světlo v sobotu 22. 12. u vlaku R 909 Praděd v 8.51 hodin a potom bude přineseno do olomoucké katedrály. Zde bude k dispozici též v další dny, tj. do 23. 12. vždy od 8 hodin do 17.30 hodin a na Štědrý den 24. 12. až do 16 hodin. Slavnostní předání Betlémského světla otci arcibiskupovi Janu Graubnerovi a představitelům veřejného života proběhne při mši svaté v neděli 23. 12. v 10 hodin v olomoucké katedrále. Na Štědrý den od 9 do 15 hodin budou skauti rozdávat Betlémské světlo také u sloupu Nejsvětější Trojice v Olomouci.

Tomáš Kvapil

Rozvoz Betlémského světla 22. 12. 2007

R 733 Brno – Bohumín • vlak 4605 Brno – Břeclav • vlak 4209 Břeclav – Otrokovice • R 672 Brno – Praha hl. n. • R 758 Praha hl. n. – Cheb • R 712 Kolín – Ústí n. Labem západ • R 610 Ústí n. Labem – Cheb • R 868 Brno – Pardubice hl. n. • R 988 Pardubice hl. n. – Liberec • R 909 (Praděd) Brno – Jeseník • R 662 (Rožmberk) Brno – Plzeň hl. n. • Sp 1629 Olomouc hl. n. – Krnov • R 883 Krnov – Opava východ • R 1110 Nymburk – Česká Lípa • R 640 Veselí n. Lužnicí – Tábor • Sp 1721 Brno – Bylnice • Os 4383 Bylnice – Vlárský průsmyk • Os 2929 Bohumín – Mosty u Jablunkova • R 990 Pardubice hl. n. – Pardubice – Rosice n. Labem • R 1181 Pardubice – Rosice n. Labem – Havlíčkův Brod.

DUCHOVNÍ CENTRUM SV. FRANTIŠKA Z PAULY VE VRANOVĚ U BRNA – program na rok 2008

541 239 264; Vranov u Brna 7, 664 32; e-mail: dc-vranov@katolik.cz;
www.dc-vranov.katolik.cz

PRO KNĚZE: začátek vždy první den v 18 hod., závěr poslední den v 9 hod.

24. 2. – 1. 3. 4. týden ignaciánských exercícií: „Abychom pociťovali radost s Kristem vzkříšeným“ P. František Lízna Sl
2. 3. – 7. 3. Exerciie pro kněze: „Učednictví“ P. Vojtěch Kodet O.Carm.
13. 7. – 19. 7. Exerciie pro kněze P. ThLic. Prokop Brož
12. 10. – 18. 10. Exerciie pro kněze: „Uzdravení (v síle Ducha sv.) slepého otcovství a hluchého mateřství v kněž. službě“ P. Adam Rucki

PRO ZASVĚCENÉ OSOBY: začátek vždy první den v 18 hod., závěr poslední den v 9 hod.

13. 4. – 19. 4. Exerciie pro zasvěcené osoby „Písmo a zasvěcený život“ P. Savio Řiřica OP
8. 6. – 14. 6. Exerciie pro zasvěcené osoby „Blahoslavenství“ P. Václav Brož O.Carm.
7. 9. – 13. 9. Exerciie pro zasvěcené osoby „Ježíš Kristus stejný včera, dnes i navěky“ Mons. Pavel Posád

FORMACE ZASVĚCENÝCH OSOB: začátek vždy první den v 18 hod., závěr poslední den 13 hod.

28. 8. – 31. 8. Juniorky a sestry do 40 let Společně:
16. 11. – 19. 11. Sestry do 60 let P. Pavel Havlát OM
2. 6. – 5. 6. Sestry nad 60 let SM. Zdislava Nosková OSF
23. 10. – 26. 10. Sestry představené a formátorky Arch. Ludvík Koleč

MLÁDEŽ HLEDAJÍCÍ SVĚ ŽIVOTNÍ POVOLÁNÍ: vždy v sobotu, začátek 9.30, závěr 17 hod.

12. 1., 9. 2., 15. 3. Duchovní obnovy Společně (duchovní obnovy
5. 4., 17. 5., 14. 6. Duchovní obnovy na Petrově i exerciie)
18. 10., 8. 11., 13. 12. Duchovní obnovy P. Pavel Havlát OM
SM. Zdislava Nosková OSF
30. 6. – 5. 7. Exerciie: začátek první den v 18 hod.,
závěr poslední den v 9 hod.
7. 7. – 12. 7. Exerciie: začátek první den v 18 hod.,
závěr poslední den v 9 hod.

OSTATNÍ SKUPINY VĚŘÍCÍCH:

28. 2. več. – 2. 3. oběd Pro všechny: Postní duchovní obnova „Svatosti“ SM. Zdislava Nosková OSF
27. 4. oběd – 30. 4. oběd Senioři, nemocní, invalidní Mons. Josef Žák
1. 5. več. – 4. 5. oběd Ženy a matky P. Mgr. Dr. Ing. P. Konzub
22. 5. več. – 25. 5. oběd Manželé P. ICLic. Karel Moravec
15. 6. več. – 18. 6. oběd Mariánští ctitelé P. Pavel Dokládal
18. 9. več. – 21. 9. oběd Zdravotníci P. Antonín Krasucký OP

TROJÍ BDĚNÍ ve svatyni Narození Panny Marie 21-23 hod.

Velkopáteční 21. 3. 2008 • Svatodušní 10. 5. 2008 • Adventní 29. 11. 2008

Příhlášky u SM. Zdislavy Noskové, tel.: 541 239 264 nebo e-mail: dc-vranov@katolik.cz. Více informací o nás na www.dc-vranov.katolik.cz. Na některé akce vybíráme zálohu. Ubytování: 1, 2, 3 a 4lůžkové pokoje, ceny včetně DPH: 400, 300, 250, 200 Kč na osobu a noc. Strava: 150 Kč na osobu a den. Pronájem sálu na akci: velký sál 1300 Kč, malý 600 Kč. UZÁVĚRKA PŘIHLÁŠEK VŽDY 14 DNÍ PŘED ZAHÁJENÍM PROGRAMU!

Liturgická čtení

Neděle 16. 12. – 3. neděle adventní

1. čt.: Iz 35,1–6a.10
Ž 146(145),6c–7.8–9a.9bc–10
Odp.: srov. Iz 35,4 (Přijď, Pane, a spas nás! Nebo: Aleluja.)
2. čt.: Jak 5,7–10
Ev.: Mt 11,2–11
Slovo na den: **Proč jste tedy vyšli?**

Ev.: Lk 1,5–25

Slovo na den: **Tajila se s tím, neboť si říkala: „Toto mi učinil Pán.“**

Čtvrtek 20. 12. – ferie

1. čt.: Iz 7,10–14
Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6
Odp.: srov. 7c.10b (Ať vejde Hospodin, on je král slávy!)
Ev.: Lk 1,26–38
Slovo na den: **U Boha není nic nemožného.**

Pondělí 17. 12. – ferie

1. čt.: Gn 49,1a.2.8–10
Ž 72(71),1–2.3–4ab.7–8.17
Odp.: srov. 7 (V jeho dnech rozkvete spravedlnost a hojnost pokoje navěky.)
Ev.: Mt 1,1–17
Slovo na den: **Ježíš zvaný Kristus.**

Pátek 21. 12. – připomínka sv. Petra Kanisia

1. čt.: Pis 2,8–14 nebo Sof 3,14–18a
Ž 33(32),2–3.11–12.20–21
Odp.: 1a.3a (Radujte se, spravedliví, z Hospodina, zpívejte mu píseň novou.)
Ev.: Lk 1,39–45
Slovo na den: **Jak jsem si zasloužila?**

Úterý 18. 12. – ferie

1. čt.: Jer 23,5–8
Ž 72(71),1–2.12–13.18–19
Odp.: srov. 7 (V jeho dnech rozkvete spravedlnost a hojnost pokoje navěky.)
Ev.: Mt 1,18–24
Slovo na den: **Emanuel.**

Sobota 22. 12. – ferie

(v českobudějovické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: 1 Sam 1,24–28
1 Sam 2,1,4–5.6–7.8abcd
Odp.: srov. 1a (Srdce mě jásá v Bohu, mém spasiteli.)
Ev.: Lk 1,46–56
Slovo na den: **Můj duch jásá.**

Středa 19. 12. – ferie

1. čt.: Sd 13,2–7.24–25a
Ž 71(70),3–4a.5–6ab.16–17
Odp.: srov. 8 (Nechť ústa má oplývají chválou, abych zpíval o tvé slávě.)

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	16. 12.	17. 12.	18. 12.	19. 12.	20. 12.	21. 12.	22. 12.
Antifona	42	122	122	122	122	122	122
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	42	122	122	122	122	122	122
Antifony	93	124	125	125	125	125	126
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	94	126	129	133	136	139	143
Antifona k Zach. kantiku	94	126	130	133	136	140	143
Prosby	94	126	130	133	136	140	143
Záv. modlitba	95	127	130	134	137	140	143
Modlitba během dne:							
Hymnus	43	123	123	123	123	123	123
Antifony	44	124	124	124	124	124	124
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	95	127	130	134	137	141	144
Záv. modlitba	95	127	130	134	137	140	143
Nešpory:							
Hymnus	41	41	121	121	121	121	121
Antifony	92	96	124	125	125	125	114
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1133
Kr. čtení a zpěv	92	96	128	131	135	138	115
Ant. ke kant. P. M.	93	97	128	132	135	139	145
Prosby	93	97	129	132	135	139	115
Záv. modlitba	95	95	127	130	134	137	117
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřená v roce 2007 o těchto sobotách: 15. 12. • 22. 12.

SVĚTICI

Priya Hemenwayová • Z angličtiny přeložila Jana Novotná

Ilustrovaná publikace, která obsahuje výběr příběhů a uměleckých děl odhalujících jádro úcty neznámějších křesťanských světců. Začíná pohledem na biblické postavy, které znaly Ježíše za jeho života, a potom představuje šířitele jeho učení – evangelisty, poustevníky, učitele, zakladatele, misionáře a hrdiny legend.

Nakladatelství Slovart, s. r. o. ve spolupráci s TASCHEN • Váz., přebal, 150 x 150 mm, 152 stran, 249 Kč

UZDRAVENÍ A EXORCISMUS • JAK ROZLIŠOVAT?

Philippe Madre • Z francouzštiny přeložili Tomáš Chudý a Helena Voráčová

Kniha se věnuje citlivé otázce rozlišování mezi uzdravením a exorcismem. Autor vychází z vlastní zkušenosti lékaře, z evangelijního pohledu na Ježíše a z učení církve.

Paulínky • Brož., 125 x 200 mm, 296 stran, 298 Kč

NAD EVANGELIEM PODLE MARKA

Silvano Fausti • Z italského přeložil Jaroslav Brož, Th.D., S.S.L.

Kniha italského jezuita je plodem dvacetileté zkušenosti s hlášením evangelia. Jejím záměrem je pomoci čtenáři proniknout do tajemství Slova, jež se stalo tělem, a tak vstoupit do hlubšího dialogu s Ježíšem Kristem.

Paulínky • Váz., 170 x 245 mm, 472 stran, 495 Kč

PAŠERÁKEM VE SLUŽBÁCH NEJVYŠŠÍHO

Bratr Andrew a John a Elizabeth Sherillovi • Z angličtiny přeložila Lenka Fárová a Jiří Hrubý

Příběh holandského baptistického misionáře, který pašoval bible do zemí za „železnou oponou“. Na těchto cestách často zažil zázračné vedení a ochranu, zejména na hraničních přechodech. Jeho aktivita se posléze rozšířila do více než 60 zemí světa a dala vzniknout mezinárodní organizaci nazvané Open Doors.

Stanislav Maxa - STEFANOS • Váz., přebal, 120 x 190 mm, 262 stran, 235 Kč

DVD

MEZI NEBEM A ZEMÍ - PÁTER PIO

Režie Giulio Base • Hudba Ennio Morricone

Film o P. Piovovi je působivým vyprávěním o každodenním utrpení, o hlubokém vztahu k Bohu, ale také příběhem o tom, jak se zrodil a dozrál odvážný plán vybudovat moderní nemocnici s 1500 lůžky. Pro tento „bláznivý“ nápad lásky k bližnímu získává P. Pio dva spojence: nevěřícího Guglielma Sanguinetiho, vynikajícího lékaře, a jeho manželku Emilii, duchovní dceru P. Pia, která s nadšením doprovází realizaci odvážného snu. V hlavní roli Michele Placido.

Paulínky • 2 DVD, 190 minut, 495 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
 Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
 Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
 147/2002
 P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrace MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.